

ENSV TA
Kirjandusmuuseumi
Arhiivraamatukogu

45417

Meie Käte

Hubert Henri Deviss'e
Lustmäng 3. waatuses.

Tõlkinud M. Konik.

Wanemuise
näitelawa
✦ TARTUS. ✦

Wanemuise näitelawa
Mai 1911.

Tegelased

Frank Desmond, kunstnik

James Bartlett, abiõpetaja

Emme proua Spencer Pügelmann

Amie } tema lapsed

Robert }

Käte Curtis, kirjanik

Jane, teenija Spencerite juures

I. waatus: proua Spenceri elutuba.

II. waatus: tuba lühjas majas

III. waatus: ~~tuba~~ proua Spenceri elutuba.

Tegewuse koht: väikene Inglise linnake.

Tegewuse aeg: olewik.

Esimene waatus.

Brana Spenceri elustuba. Taga keskel suur
 eest-äärakäestaw uks. Taga pahemal pool
 uks. Keskel paremt kätt suur klaasuks, mis
 perani lahti seisab ja waadab pakub ilusasse
 meikesse neda. Tuba on lähkelt aga wähe wana-
 moodi sisse seatud. Keskel paremt kätt suur pik-
 lik-ümargune laud, mille pääl reamatiiv fei-
 sawad. Lilleraas lilledega laua pääl; pahemal
 pool lauda tool. Eespool keskel wähe pahemat kätt
 sohwa. Paremalt kätt tuji tool. Keskel paremat
 kätt sohwa. Paremalt kätt seinä ääres kirjutuslaud.
 Tuba on mõnusalt möbleeritud. Siin on wanamoodi
 pildid. Kirjutuslauda kõhal seinul ripub pilt
 „tuisootja tütarlaps“; paremat kätt taga kamin.

I. etteaste.

Brana Spencer. sohwa pääl. Tema kõrwal suur
 näetöökeri; ümblek wirgaste; tasane, lakki, tantita
 ja nõrga iseloomuga; hästi aga kunielt (steif)
 riedes).

Annie Spencer p 18. austane. pahemal pool tuji-

toolis, ilus, # lihtsalt aga mailserikkalt riides, muljund: tõsine, praktiline tütarlaps, mõttekajustustest vaba, ehk ka ilma humorita; väga kohusetruu, väga otsenõukane ja loomulik.)

Robert Spencer (13. aastane, heliseas suure ilikonnas, istub lugedes paremal pool laua otsas; raamat lamab tema ees laua peal, ta tortab peält ja wõtab oma ette. Tõsine olen Spenceri perekonnakiirmete juures lasub aimata, et mingi suure neid rohub. Annie keerab sõrmest oma sõrmes siia ja sinna, siis wõtab ta tema sõrmest ja waatleb teda, ilma teisi tähelepanemata.)

(Tema ema waatleb teda wargsi ja Robert waatab uudishimunult tema otsa. Annie pistab sõrmusse sõrme, lähab akna juurde ja waatab wälja.)

(Proua Spencer jätab töö seisma ja punneb teda tähele, Robert nüisama, siis waatavad ema ja poeg teineteise otsa;

niipea kui Annie ennast ümber pöörab, jätka-
wad nad oma tegevust, nagu ei oleks nad An-
nie'd sugugi tähule pannudgi. Annie läheb
välja, ust oma järel kinni tõmmates. Niipea
kui ta väljas on, paneb proua Spencer oma
töö näest, võtab taskuräti ja pühib sellega
oma silmi. Robert lükkab oma raamatu
eemale ja najaleb tooli selja vastu.)

Pr. Spencer, oma tundmustele järel andes -
'Wahne Annie!'

Robert. Ma võiks teda maha lüüa. (Tõukab
oma tooli tagasi, tõuseb püsti, lähleb akna
juurde, jääb sinna seisma, näeb püksi taskest
selg publikumi poole.)

Pr. Spencer. Ehk oli tal tarwis ära sõida. Ma
usun seda peaaegu.

Robert. (ennast emu poole pöörates) Siis oleks
ta temale seda ju ütelda võinud. Siis ei oleks
tal ometi tarwis olnud teist lihtsalt istuma
jätta. (Ta tuleb kõneldes ette pahemale poole) Ei
ema, ära omale enam lootusi tee, see ei tule
tagasi.

Pr. Spencer. (murtma harkates) See on liig hirmus, kuidas ta ütleb, nii rahutu wairne kui ta ainult südame põialt ära kõnelda tahaks; aga ta ei lausu mitte üht sõna. Ta tunneb juba häbi liig sügawalt (Pühib silmi.)

Robert. Ma ei tohiks talle seda mitte kinnitada

Pr. Spencer. (murelinult) Mis wõid siis sina temale teha?

Robert. Kui ma ainult teaks kus ta on, ma wõiksin teda läbi pekssta. Tema oleks minuot küll arwatavasti üle, aga ma wõiksin temale ometeigi kõige enne ühe kõrwahoobi anda, see oleks igatahes juba midagi. (rahulisemalt) Et ma fiin istuma pean, rusinad taskus, see on mulle nii hirmus. (Tõuseb puusti ja lähete ette paremale poole) Ma peaksin midagi tegema, sest et — noh — (tema poole poorduu) noh, sest et ma ainus mees olen perekonnas. (Koputatakse pahemal pool

7

ukse juures. Proua Spencer võtab ruttu oma töö
kätte ja katsub rahuline wälja näha. Robert
läheb taha poole.)

Pr. Spencer. Sisse!

Teine etteaste.

Pr. Spencer. Robert. Jane (wäikelinna teenijatüdruk
alatasas itsilaja, tuleb pahem poolt uksest; toob
ihe paki.)

Jane. Kas preili Annie siin on?

Pr. Spencer. Ei. Mis te sääl toote, Jane?

Jane. (itsilab) Oh wiist küll jälle mõni pulma-
kingitus, armuline proua. Proua Darbisher
saatis.

Pr. Spencer. Ah nii Darbisheride poolt. Pange
aga laua peale.

Jane. Jah, armuline proua. (Paneb paki laua
peäle, astub ukse juurde.)

Pr. Spencer. (kuna Jane ukse poole läheb) Teie
ei pruugi preili Annie'd tülitada, küll mina
ütlen talle kingitusest.

Jane. Nagu armuline proua soowivad.
(läheb ära.)

Pr. Spencer. (astub laua juurde ja nootsub panni) Ma panen ta parem kõrvale, et Annie teda sugugi näha ei saa. (Paneb panni kirjutuslaua laekasse). Ma usun, Jane ei ole veel niivagi märganud.

Robert. Me võiksime seda rahulisti kõikidele inimestele ütelda. Tema ei tule ameti mitte enam tagasi ja vähemalt jälavad nad siis selle ringitusesaatmise maha. (peaegu nuttes) Mul on järe, kui need pulmaringitused tulevad. (Pöörab nuttu akna poole, et oma liigutust varjata.)

Pr. Spencer. (jälle sohva pääl, näpu töö kallal ametas.) Kui ainult Käte siin oleks!

Robert. Mis meile sellest siis rasu oleks?

Pr. Spencer. Seda ma ei tea, aga mul on ikka see tundmus, et kui Käte siin oleks, siis kõik jälle häaks muutuks.

Robert (aknast wälja wahtiões) Säält tuleb herra abiõpetaja. (Kumardab üle lauadele ema poole.) Kas pean ma talle ütlima, et sina teda praegu wastu ei wõi wõtta?

Pr. Spencer (töö käest pannes) Ei. Ma palusin teda tulla.

Robert. Tahad sa seda temale ütelda?

Pr. Spencer. Ja. Ma pean küll; nad walmislawad ju kõik juba lubatuseks ette. (Koputatakse) Sisse!

Kolmas etteaste.

Pr. Spencer. Robert. Jane (tõi) Bartlett.

Pr. Jane (tuleb pakemalt poolt, teatab) Herra abiõpetaja, armuline proua (ta istub).

(Pr. Spencer tõuseb püsti, paneb oma töö kerwi, mille ta siis laua peäle seab. Bartlett, 35.

aastani, tõsine, astub sisse; wähe nange ja täis aulikkuust, ju ikka väga puhtalik.

Tema ilus aga labane kõnelemisewiis on tal teiseks loomuks saanud. Ta on täiesti auus oma nõuete tunnuses, aga ta ei ole sugugi selgusel iseenese üle. Ta lõwitab

säisloolijaid tehtud ladususega.)

Bartlett. (neersti minnes) Tere, armuline
prema. (roputab pr. Sp. kätt. Jane ära.

Robert annab Barth. käe.)

Robert (lusaselt) Tere, herra õpetaja.

Bartlett (sõbraliku lahkelt Robertile
õla pääle koputades) Na, Bobbly,
kuidas on lugu koolivahsaja töö-
dega?

Robert. Mitte kõige parem.

Bartlett. Oled küll vist liig palju
Lawn-Tennist mänginud.

Robert (ohates) Ah ei, sellel ei ole
asjaga midagi tegemist. (pöörab ennast
ära, lähel taha poole.) Bartlett tõmbab
enesele ühe tooli lähemale ja istub
pr. Spenceri vastu laua äärde.)

Bartlett. Praegu õbi meil laulatus
lauulu proov. Poisikesed teevad oma
asja tõepoolest suurepäraselt.

Pr. Spencer (saures kohmetuses, katsub
oma liigutusest jagu saada. Robert panub

teda kaugelst tähele) Õpetaja herra, meie olime
wäga paljas seisukorras. (Wahcay. Bartlett
muudab jalamaid oma sõbralik - lahke oleku
ja numardab, ametikooselt kaastundlikku
nagu lehes, tema poole) Annie laulatus ei saa
mitte ühhomme olema. (Häkkab nutma)
Herra Desmond on ära reisinud. (Wahcay, kui-
watab oma silmi.)

Bartlett / ei moista teda õieti / Ära reisinud ?
Robert (Bartletti poole pöörates mõrudalt)
Ta on Annie istuma jätnud — see kolm.
(Pöörab akna poole)

Bartlett / tõmbab oma tooli rohkem keskele.
Kaastundlikult kuid ametikooselt, pr. Spence-
rile) Lubage mul ütelda, et ma seda raskest
kartsust siigawalt Teiega naasa tunnen.
Pr. Spencer / enise üliwalitsedes) Ma tänan Teid.
Ma olin sellest kindel. Minule on terve see asi
arusaamata. Pühapäewa õhtul oli Frank
weel siin, nagu alati, ja ei lausunud sõna-
kestri oma reisist, aga kui Robert esmapäewa
hommiikul tema korterisse läks, õeldi te-

male, et herra Dismond ära olla reisinud
ja oma paritud kotwrid kaasa wõtnud.

Bartlett. Kas ta Teile isplegi selitarwat
sõna ei ole suatnud?

Pr. Spencer. Ei. Mitte oma adressigi
(Robert tuleb ette ja seab ennast laua
taha)

Bertlett. Kas Teile mingisuguseid
sammusid ei ole leinud, et teda üles
leida?

Pr. Spencer (pahemot näewat laua
pääle toeldes) Ei. See kõttab nüüd
waeuult meile temale järele jooksta,
kuu ta meiega midagi enam tegemist
ei taha leha. Wähest ei ole mul sellis
mitte õigus. Ma ei tea mitte, mis ma
pääle pean hakkama. Meie olime ju
nahjuse niisugune armetu wäike pere-
nond. (Robert hoarab armarikest ema
näe pihku.) Aga sedasugust pole meile
ka weel iselgi juhtunud. (Pühit silmi)
See äritab meid ni hirmisasti!

Bartlett. Goodame, et nõrk veel hää pöörd
 ütatab, kui ka praegu kõik nii tume näitab.

Pr. Spencer. Ja. Aga kaks päeva enne pulmi!

Robert (murelikult). Annie pruudikleid on
 valmis ja täna hommiku loodi pulmanõuk.

Pr. Spencer. Maja on ka juba täiesti val-
 mis. Kui ta Annie'd oleks naases võtta
 tahtnud, ei oleks ta ometi mitte nüüd plehku
 pannud.

Bartlett. Kahetsmisewäart - väga kahet-
 semiseväin.

Pr. Spencer (vähe lootusega). Kui ainult
 meie Käte nõud siin oleks, küll siis kõik
 hästi läheks.

Robert. Ema, herra abiõpetaja ei tea ju
 suugu, kes see meie Käte on.

Pr. Spencer (Bartletti pooli pöördes). Meie
 täditiitar, üks preili Cartis. Ta tuleb
 paariks päevaks meile. Ta tuleb oieti pul-
 mans. Muidugi ei tea ta veel midagi. Meie
 kõik peame temast suurt lugu, ta on meid
 nii mõnigi talukas seisukorras aitanud. Kui

minu armas mees suri ja Anni ja mina kurtusest läiesti maha ulime rõhutud, tuli tema ja korreldas kõis meie aasad. Ma ei tea mitte, mis me ilma temata pääle üksime pidanud hakkama.

Robert (usaldawalt Bartlettile) Ta elab Londonis, ta kirjutas romanisid.

Pr. Spencer. Kas Ta ei ütelnud siiski, et Te mõnda tema raamatutest luge-
nud olite?

Bartlett (ennust kangelt sirgu ajades) ja muidugi.

Pr. Spencer (lihtsalt) Ta on päris teist-
sugune kui tema raamatud. Ta on
wäga kena.

Robert. Ja. Tore on ta. Ennemalt kui
ma weel laps olin, mängis ta alati
tennist minuga. (Läheb paremale poole
pr Spencerist ja wõtab tal ümber naela
kinni)

Pr. Spencer. Ta on minu lastele kui ^{wanem} õde.

(nõrgalt naeratades) ja mulle ka. (Bartlett
nangut õlaseut lähile pannes.) Teie wäljännägemise
järele otsustades, ei näi Teile tema raamatud
mitte meeldima.

Bartlett. Ma leiaksin tema wiisi armastuse ja
abielu üle otsustada wäga rähetsemise wää-
rilise olevat.

Pr. Spencer. Mina ei wõi enesele kirjanduse
üle mingit arvustust lubada ja Koite wi-
masest raamatust ei saanud ma üleüldse
mitte hästi aru, aga niipalju tean ma, kes
teda tunneb, see peab teda armastama.

Waremalt, kui ta weel noorem oli, kartsin
ma tehti, et ta nõrd mõne rumaluse ära-
leeb. Mul oli ikka hirm, et ta kellegiiga pluk-
ku paneb, ehk jälle, et ta näitlejaks hakkab.
Aga nüüd saab talt meile suur tugi olema.

Neljas etteaste.

Endised. Annie (pahemalt poolt.)

Pr. Spencer. Ta armastab Annieid wäga.

(Robert astub laua lähile, pr. Spencer pöörab
Annie poole.) Annie, herra abiõpetaja on siin.

(Annie istub Bartletti juurde, kes püsti tõuseb ja talle kätt ulatab. Robert ja pr. Sp. silmitseswad teda kartlikult. Ta on väga rahulik. Robert wilistab tasa. Väike wahcaeg.)

Annie. Bobby, Sa pead küll nüüd waksalisse minema, Käitet ära tooma.

Robert (murelikult Annie otsa waadates.) Ja. Ma pean minema. (Paremalt poole ära.)

Annie (pr. Spencerile) Kas Sa ei taha mitte oma koosolekule minna, ema?

Pr. Spencer (püsti tõustes) Ja. See oleks mul küll kõige parem. Kui ma ära jääksin, võiks müüma juttusid sündida.

Annie. Meil ei ole ju ka mingit põhjust oma kohusid ära unustada.

Pr. Spencer. Sulle on õigus, laps. Ma lähen silmapilguks sinna. Kui Käite enne minu tagasitulekut peaks

siia jõudma, siis võta Lina teda vastu.

(Ukse poole pöördus) Palun wabandage mind, herra õhiõpetaja.

(Bartlett läheb toha pahemale poole, avab ukse pr. Spencerile. Pr. Spencer waatab Annie otsa wiitab, suudleb teda siis liigutamatult. Annie võtab paitamise lahkelt aga rahulikult vastu.

Pr. Spencer lahkub pahemal pool lagumise ukse kaudu. Araminnes puhub ta weel kord silmi. Bartlett paneb ukse kinni.)

Bartlett. Kui ometi palju sarnasid ristlinimesi oleks nagu Teie, preili Spencer.

Annie (pöörab wäike imestanult tema poole)
Kagu mina?

Bartlett. Kes oma kohuseid oma lõbudest kõrgemale seadwad — ehk mida neil wõhem ette tuleb — oma kurbtusest kõrgemale.

Annie (pöörab ennast ära, wahib oma ette.)
Ma jüüan oma kohuseid täita, aga mõnikord on wäga raske õiget teed ära tunda.

Bartlett. Kannatust, kõik saab Teile selgeks.

Annie (tema poole pöördus, liigutamatult) Mul on

ju kannatust, aga ometi ei ole mul rõõm
mitte selge. (Lõhub eest ruskele paremale
poole.) See ei ole mitte õige minu poolt
wastu hakata, aga ma usun, Teil on
süsuguste kahtlemiste jaoks rohkem
arusaamist, kui teistel inimestel.

(Annie seisab B. ärapöörduvalt, wiimane
astub talle sammu ligemale.) Meie
õpetaja on ju südamest häa, aga ta
on juba wana ja ei wõi küll neid
muusotusi enam mõista, mis noorte-
le inimestele wastu juhtuvad ja Teie
ölete mulle, sest saadik kui Te tema
aset laidate, juba nii tihti head
nõuu andnud, et Te nõuete nii
tihti sõnu, mis just minu jaoks
määratud näiwad olewat.

Bartlett. See laidab mu südant tänu-
kandmusega, et just mina sellens olen
walitud, et Teile tõde ilmutada.

Annie (äkki tema poole poordes) Selmi-
newal pühapäewal rääkisite Teie oma

jutluses neist hädaohtudest, mida läbikäimine
ne uskmaladega eneses peidutab. Kas arwa-
site Teie sääljuuves päris paha inimesi -
atheistisid - kes Jumalad ei usu - wõi ainult
kuidas ütelda kergeelulisi inimesi - näitu-
feko - -

Bartlett. Kunstnikka? (naerotades) Ma
kardan, säääl on wähe wähel. (hõelikult)

Kerge elu wiib kergemeelsuseni - - ja kerge-
meelsus wiib kuriteute wiia.

Annie. Ja - - aga inimesed, kelle juures
kuriteost juttugi ei wõi olla, inimesed, kes
mitte jumalakarilikud ei ole - aga muidu
hääd ja auusad.

Bartlett. Selle üle ei wõi ma nii kergeste
otsustada.

Annie (ennast ära pöördes) Mina aga
pean selle üle otsusele jõudma. Ma tean,
ma olen nõrk ja olen elus weel wähe
näinud, aga ma tahan häämeelega õigust
teha ja ka teiste wastu õiglane olla. See
on tihti wäga raske.

42.
Bartlett. Paistab see Teile nii wõimata
teiste vastu oma kohuseid täita ja
sääljures ometi oma südame-
tunnistuse järele kõia.

Annie (lihtsalt) Seda ma ei tea, enne
kui ma näen. (Ta waatab talle otsa;
lõikab eest keskele paremale poole).

Ma peaksin õieti mõistlik nüllalt
olema, et raskestist, mis mind
kohuwad, jagu saada, aga nii kui
näete, ei ole ma seda mitte.

(Istub sohwa peäle.)

Bartlett (lähleb keskele, räägib nüüd
weel suurema tõsidusega kui enne)
Kui Teile täitsa waba oleksite, kas
usute, et Te oma kohuseid paremini
ne täita wõiksite, kui Teile abielusse
ei astuks - wõi kui Teil ennast
kellelegi ühendaksite, kellel näi-
samad eesmärgid on kui Teil,
kelle armastaw kaastundmus Teile
abiks ja mitte takistuseks ei oleks,

seda ülesannet, mida elu Teile saab täidi
suata.

Annie (mahalöödud silmadega) Ma usun,
ma võiksin rohkem hääd teha, kui
mind keegi juhiks. (Ta vaatab tema
poole ülesse.) See on küll õige nõrn, eks
ole?

Bartlett. Ei, ei. (Ta vaatab talle silma.
Annie pöörab häbelikult silma ära.)
See on jumalast seatud, et me oma
maapäälisist tühainu truud armastaja
saatja seltsis ära käime. (Ta numartab
Annie poole ja kõneleb ornas toonis)

Preili Spencer — — Annie — — (Koputatakse
ukse vastu. Annie tõuseb äkiliselt väga
häbelikult saanud üles Bartlett lähed
taha paremale poole Jane tormab sisse.)

Viies etteaste.

Annie. Bartlett. Jane (paremalt poolt)
Jane (ürewuses) Ta tuleb. (vaatab akna
poole paremat kätt)

Annie (Bartlett) See on Käite.

Jane. Ta ei ole veel siin, prouli, aga üks trosska tuleb ümber nurga tema kohvriga, seda tunnen ma veel viimasest korrast. (minema.)

Annie (häbelikult Barthkile) Kas tahate siia jääda ja temaga tuttavaks saada?

Barthlett. Ei, tänan. (ütle laua Annie) Kas ma tohin tagasi tulla ja meie juttu üks teine kord jätkata?

Annie. Meie rõõmunistaksime väga — — kui Teie (wahcaeg) — — (väga ruttu) täna õhtu sügisel tagasi tuleksite.

Barthlett. Palju tänu, saan enesele seda lõbu lubama. (Pahemolt poolt minema.)

Kuues etteaste

Annie (siis) Käte.

Käte, 29. aastane, imekena tüdruk, täis humori, elav, armastusvääriline; tunneb ilma oma äravõtmise läbi

kuipsaks saanud, aga mille mõru; ta hoiab väga Spenceri perekonda; nende abitu ja lihtne olemine liigutab teda, ta käib nendega naturkene kui lastega ümber, mida, mida aga perekond enesele hästi meeldida laset. Imekonasti ja suure chic'iga riides; wäikene käekott ühes, ja päewa- ja wihmawari teises käes, kerge tolmukumblüli näewarre riputatud. Klaasurvest mööda minnes näeb ta Annie'd, jääb seisma ja astub klaasurvest sisse.

Käte (sisseastuies) Teiäl sa ju oled!

(Tormab Annie juurde ja kaelustab teda ja suudleb mõlema põse pääle, ei pane oma asju aga mille käest.) Rõõmuoln nii väga, Sind jälle näha saada, wäikene!
(Paneb warjud, käekoti ja mantli laua pääle.)

Oh laps, missugune juhtumine mul teel oli!

Annie (kõtkunud) Mis? Raudteewõnnetus?

Käte. Ei — üks mees!

Annie. Kas ta kõneles sinuga?

Käte (istub paremal pool lauda,
 tõmbab kindaid naest; rahulikult)
 ja muidegi - ta kõneles minuga
Annie (istub sohva peäle, Käte jaab
 laua juurde) Kuu hirmus! See
 läheb tõepoolest ikka hullumano.
 Florence Cutler juttuslas mulle
 ka piljuti ühest väga pahast
 juhtumisest. Kui ma ei eksis, oli see
 mees ennast pikali sirutanud
 ja wihistanud, ja kui Florence ühe
 künja pilgu tema peäle heitnud,
 olla ta temale weel häbematalt
 wõrta naernud. (Ta waatab Käte
 otsa, kes oma kinnaste kallal näpib.)
 Sa oled ju weel päris erutatud,
 kas ta palju maad Sinuga ühes
 sõitis?

Käte. Terwe tee. Ta aotus alles siis
 rongist maha.

Annie. Kas ta siis muudu ka weel
 häbemata oli? Wõi kõneles ta Sinu-

ga ainult?

Käte. Ta naeris ja — — (Anni waatab kohkudes tema otsa; Käte naeratab talle wäolu ja wõrkat kindad lava pääle)
Ta oli lihtsalt nõiduw mu laps.

Annie (empüört) Aga Käte!

Käte (üsna teises raiwos toonis, wäga rahulikult.) Kuidas Su ema nõsi käib?

Annie. Hasti, tänan. — Kuidas Sa üldse temaga juttuajomisesse sattusid?

Käte. Üsna lihtsalt. Enne küsis ta, ka ta peab anna alla laskma wõi ülesse lükkama. Mina ütlesin ülesse — — (järelnõelikult) wõi ütlesin ma alla? (riietu) Igatahes tahtsin mina teesili. Nii ta just oli. Kas tead, ta oli päris teist moodi, kui teised inimesed. on mind lahtine wõi kinnine aken ürkkoik ja ajalehte ei wõla ma wastu, aga tema pakkus mulle oma nii naaksti, natureeni wõlbelikult, aga sugugi mitte kohmetult;

ta oli liig kena.

Annie (järelmõtlikult) Sääljuures ei ole ju ka õieti midagi paha, kui oma reisiseltsilise näest ajalehte vastu wõtad — — —

Käte. Mis peab siis sääljuures olema?

Annie. Päblegi, kui esimene noorus selja laga on.

Käte (pöörab end ruttu Annie poole hääsudamliselt protes teerides.)

Kuule, Sa waata ette!

Annie (kardab, et ta Käte on haawanud) Ah, ma ei mõtlenud mitte

Käte (wähele) Sa mõtlesid mind!
(naeratalades) Aga see ei tee midagi.

Esimine noorus ei tea weel mitte, missuguste meeste vastu külm ja missuguste vastu rahulise meeltega lahke wõib olla. (paneb resigniert näed risti;) Wäradusel on ka omad hääd küljed.

Annie. Sa andsid temale muidugi ajalehe
lühikese tõiuga tagasi?

Käte. Hm. (waheaug) Mis Bobby teeb?
(Tõuseb püsti, waatab loas ringi).

Annie. Ta läks waksalisse Sina ära too-
ma.

Käte. Nii? Ma ei näinud teda. Aga ma
olin ka niisuguses ärewuses. Ma ei ütel-
nud talle mitte jumalagaagi —

Annie. (siütalt) Kellele?

Käte (heidab Annie peäle ühe pilgu) Ah,
Annie! (astub ette pahemale poole, jääb
pildi ette seisema, mis kirjutuslaua kohal
ripub.) Hei pilt! Seda ei tunne ma
weel sugugi. (Astub lähemale nagu
tahaks ta seda lähemalt waadelda).
„Tuisöötja tütarlaps“ — väga kena.

Annie (järelmõtlikult) Ah so, Sa arwad
seda inimest, kes Sulle ajalehe andis. Kes
ta siis oli?

Käte (pilti waadates) Ei tea mitte. Ma ei
olnud teda ialgi enne näinud. (pikamisi,

pea-aegu ohates.) Ma ei näe teda küll
 ka ialgi enam. (wahe-aeg. Ta waartab
 oma ette naugeli, mille pildi pääle.)

(Pilgutab silmi, keerab ennast ruttu
 ringi, kõnoleb rohkem enesele, kui
 Annile.) Ise-omest mõista ei näe
 mina teia enam, rumal mõte!

Annie. Sa ütlesid aga ometi, et ta
 siia on sõitnud.

Käte (seisab keskel pahemal pool,
 koheldes) Kui ta mulle uutit-
 sal wastu juhtus, wastassin
 ma wahist tema teretuse pääle.
 See ei oleks mitte liig wastutule-
 lise.

Annie. Kas mina teda küll peaks
 tundma? Ma tunnen siin pea-
 aegu kõiki inimesi nägemise
 järelle. Kuidas nägi ta wälja?

Käte. Nagu päikesekiir.

Annie. Suur wõi wäike?

Käte. Päris parvas. Tema juures

kois jareis.

Annie Mis Sind siis nii tema juures wai-
mustas?

Käte. Seda ma ei tea. - Tseäranis ilus
ei olnud ta mitte.

Annie. Inetu?

Käte. Ei. Siis ei oleks ma teda ometi
mitte palunud minuga koos einet
wõtta.

Annie (imestanult) Siinuga koos einet
wõtta?

Käte (naerab kohmelult ja tuleb ruttu ette
keskele Annie juurde) Ah soo, seda olen
ma unustanud Sulle jutustada. (naujatab
laua najale) Wäata, Annie, Londonist
sida on ometi piirk tee, sellepärast olin
ma enesele eimekorwi raasa wõtnud.
Temal ei olnud midagi söögipoolist
kaasastööst ja mina rugin tema
näast ära, kui näljane ta oli. Nad topi-
wad ikka nii palju eimekorwi, et ma
ialgi üksinda sellest jagu ei saa.

Lina? Noh — (esmalta koheldes, siis wäga ruttu) Laps, Sa ei wõi minulult ometi nõuda, et ma poole rana annast wälja wiskan, kui mina pool wõrta poolnälginud inimene istub.

Annie. Sellepärast siis andsid sa —
—?

Käte. (naeratades) Sellepärast siis hoidsime mõlemad koos korwi oma süles.

Annie (kohkunud) Süles?

Käte Niivõisi oli kõige parem.

Kui korwi istme pääle paned, siis peab nii wiltu istudes sööma.

(Annie naerab, Käte teeb temale ette, kui hull see oleks olnud)

Lüü paha, mis?

Annie (järelmõttiselt) Kes peaks see küll olnud olema? (Linn nissuguses wäikeses wahajaamas maha tulles)

Ann Käte (hõbiselt) Mul ei olnud

mitte aimu, et tema siin nissuguses wäin-
ses wahejaamas maha tuleks.

Annie. Nissugused silmad tema olivad?

Käte (waimustatud) Flisad.

Annie. Ma mõtlen mis narwa (kumardab
ette poole)

Käte (pikkamisi, ilma Annie otsa waa-
taies) Enne mõtlesin ma, et nad hallid
on - - siis, kui ta lähemale tuli, nägin
ma, et nad sügawsinised olivad, ja
kui ta minu poole kumardas (Annie
pöörkas kohkunult tagasi) no ja, eine
juures - - ja minuga kõneles, nägiwad
nad peaaegu mustad wälja. (Pikkami-
si, tasa, nagu oleksiwad ta mõtted kau-
gel) Imetavliised silmad.

Annie (teda tähelepannes silmitsedes) Käte,
Käte, ma usun, sina armastad teda.

Käte (mõistusele tules) Kui naeruwäärt!
Sellepärawast et wõhiwõõras inimene, keda
ma ialgi enam ei näe, reisi pääl
wiisakalt ennast minu wastu ülewal

pidas! Sa ei pea tõesti sarnast
rumalust väärkima, väikene.

(läheti ette paremale poole)

Annie (teda rahustades) Ära ole
pahane — — mul ei olnud mitte
nõu — —

Käte (veel pahaselt) Mul on juba
rahju sellest, et Sulle jutustasin.
Ma ei tahtnud seda ikelegi mi-
mesele jutustada. (vuttu) Mitte
sellepärast nagu oleks mul põh-
just millegi üle wainida — —
(koheldes) Ma mõtlesin, et sa
ise armastad, siis saaksid sa
sellest aru, et niisuguse tutwuse
üle wähe ärewussesse wõib sat-
tuda ja häõmeelega korral sellest
jutustada — — ilma et sääljum-
nes tarwis oleks armastada.

(läheti taga neereli ^{parema} poole)

Annie (järelmõttlikult) Mina mõt-
lesin ikka, kui niisugune asi

nii väga äritada võib ja sellest jutustama peab, siis on see kindel tundemärk, et - -

Kate (seisatab paigaselt) Annie, Sa tead mind oma lobisemisega well paris pahaseks. Sa peansid tõesti mõistlikum olema, nii lühikest aega enne pulmi.

Annie (rahulikult ja kindlalt) Minu pulmi ei saa mitte olema.

Kate (elektriseeritud) Mis? (wah-aeg)
Sa ei taha ometi mitte ütelda, et ninklus katki on.

Annie (rahulikult) Ta on mind maha jätnud.

Kate (istub naastundmusega ja õrnusega Annie juurde ja võtab tal ümber kinni) Ah, Sa väene, armas laps. Ja mina olin nii jõle Sinu vastu! Ole rõõmus et Sa taast lahti oled. - Küll ma ta sulle jälle tagasi toon! Sa võid kindel olla, tema ei tohi Sind

istuma jätta. Kuidas julgeb ta seda!
Naisugune hirmutus.

Annie (rõhulult) Ei ära seda ütli. --
See oli minu süü.

Käte. (najatab ennast tagas, waatab
talle imespannes-otja) Siin
süü?

Annie. Ja. (wahealg, siis ruttu)
Teised ei tea seda, nad kõnele-
wad kõik temast nii halvasti
ja mind piinab nii wõrga mu
südametunnistus / Käte waatleb
teda tähelepanelikult, enne kui
kõneleb.)

Käte. Koh, mis Sa ka teinud oled,
kõnel ei olnud õigust kolm päe-
wa enne laulatust plekku panna
ja siin kõik pää pääle seada.
Ta ei wõi mitte rena inimene olla.
(Ta tõuseb püsti ja astub möttes
neokile.)

Annie (ütleb wandates) Aga see oli

tõepoolest minu süü.

Käte. Rumalus. Riisiko on ikka rahke tarwis. Mehed on praegusel ajal tõesti wõimolud. Nad mõtlewad, et enestele kõik lubada wõiwad, sest et naisterahwaid nii palju on.

Anni. Ei, niisugune ei olnud Frank mitte.

Käte. Ma ei tea kuidas tema oli. Ma ei ole teda, jumalale tänu, ial näinud.

Anni. Ma tahan Sulli ütelda, kuidas kõik tuli: Sa tead ometi, Frank on kunstnik — — —

Käte. See ei ole wabandus.

Anni. Ja ta ütleb, kunstnikud ei wõiwat mitte alati elu tõsisest küljest waadata.

Käte (jäab nähtawasti rahulolles seisma)
Sääl on tal õigus. (Pahane, et talle midagi ikka jälle selle inimese juures meeli mürda on) Seda on ta

kindlasti kord lugenud. (Läheb koo-
rile laua ette.)

Annie (wahi aja järel, tüelisult)

Tihti kurvastas see mind, et
tema elu pääle mitte nii tõsi-
selt ei waadanud, kui mina.

(Käte kuulab päält laua wastu
najatades) Hiljuti ühel õhtul
kõneldin ma temaga selle üle.

Ma ütlesin talle, kuidas ma
loodan kuidagi me parast oma
pühapäewa mööda saadame.

Motte, tema maulib pühapäewite!

Käte (üksireu ürkkoiselt) Nii
Annie. Ja. Seda pean ma patuks.

Ja siis on ta tihti nii pilkaw.

Selle kohta ütlesin ma talle ka
oma arwamist

Käte (pooliloliti oma ette) Siin Frankist
hakkab mul aegamööda nahku.

Annie (pääd longu lastes) Kui tema
siis minu üle naerma hakkas, siis

ma vihaseks. (Käte otsa waadates) See on nii raske, kui su üle naerdate, kui sa oma kohust püüad täita, eks ole?

Käte (otsenoheselt) Ja. See ei olnud temast ilus, et ta Linnu üle naeris.

Mis ta siis ütles?

Annie (wäga tõsiselt) Kui ma ütlesin, et ma sooviksin, et ta pühapäewiti mitte ei maaliks, wastas ta — ta tahta pühapäewal ainult pühapäewil maalida.

Käte (selle üle rõõmsaks rades) Ta on tore, mis?

Annie (tõelikult) Ta ütles seda aga ainult naljatades. Ta ei märganudgi kui tõsiselt ma seda arvasin.

Käte. Aga ta armastab Sind ometi, eks ole?

Annie (naeratab oma kindlasusw)

Oo ja, ta armastab mind wäga. —

Kas ta leiab, et see mitte päris õige ei olnud, et ma temaga kõneldin?

Käte (pikkamisi ja tõsiselt) Kas tead,

Annie, ma usun, kui mind ühes kena, lõbus mees armastaks, — — — (vaheaug, siis kiirelt) siis võies ta minupärast kas või Suurel Reedel wana sarri-
nut maalida. (Läheb taha paremale poole, siis waga täsiselt) Aga see kõik ei anna talle weel õiget õigust plehkupanemiseks. Sa pead talle weel rohkem ütelnud olema.

Annie. Ja. (ta on järgneva jutu ajal vähe häbeline) Ta näis mõtlema, et ta mind ainult naissu prou-
gile wõtta, et kõike jälle häaks taha. Aga see oli wiimane pühapäew enne pulmi, ja mina pidin al-
tasa selle päüle mõtlema, kui tähtis see kõik ometi on. Ma usun, paljud inimesed muutu-
wad egoistiliseks, kui nad abi-
lusse astuvad. Nad elawad ainult teine-teisele ja unustawad oma kõrgemad kohused ära. Ja

sellpärast ütlesin ma temale, et ma soovisin, et meie abielust paluoline abielu saaks; ja et meie oma jõudu kokku võttes näis kiired temast eemale tõrjuda tahame.

Käte (väga tõsiselt) Ah! Mis tema selle kohta arvab?

Annie (norgalt) Ma ei teadwat mitte, mis ma näekwat (väike wahuag) Siis soovin ma väga kurjaks ja ütlesin, ta peab ennast muutma, wõi mina ei woi temaga abielusse astuda.

Käte (nagu enne) Hm!

Annie ja siis läks ta lihtsalt oma teed. Ma ei ole teda enam näinud.

(Tõuseb püsti, kurwalt) Ma mõtlesin ikka, et ta tagasi tuleb, aga ma ei ole temast midagi enam kuulnud.

(Läheb ette pahemale poole.)

Seitsmes etteaste

Annie. Käte. Pr. Spencer (kübar peäs,

pahemalt poolt, astub Käte juurde ja
tervitab teda õrnalt)

Pr. Spencer. Ah Käte. (Suudleb teda
mõlema pale pääle) ma olen nii
rõõmus, et Sa siin oled. Wäbanda,
et ma mitte kodus ei olnud sind
wastu wõtmas, aga ma pidin
koosolekule minema.

Käte (raputab teda õrnalt) Sa ar-
mas wäike inimene.

Annie astub lauaist pahemale poole)
Ma lasen Su kohwi sinu tuppja wia.
(wõtab näkoti, tolmuksune, wihmawar-
jud laua päält, lähleb taha pahema-
le poole. Pr. Spencer ees paremal pool
tõmbab kindaid käest.)

Käte (laua taga Anniele) Täna wäga
(wõtab wõtme taskust) Siin on wõli.
(Anniele wõtit andes, lausub ta tasa)
Ära kellegile minu reisi juhtumistest
rõnele. (Annie lähleb ukse juurde
taha, nokutab jätkades pääd, siis

lähel ära.)

Pr. Spencer. Kas Annie jutustas Sulle?

Käte. Ja. Mub on väga kahju.

Pr. Spencer. (ruttis) Ah Käte, see murrab mul südame. Nii ei ole ma veel mil-
lasgi Sinu järel igatsenud kui näüd.
Ma olen nii hirmus äritatud (istub
paremale poole laua äärde). Sa
oled meile ometi abiks, eks ole?

Käte (laua taga istet võttes) Kui ma
wain, muidugi. — Aga — ütles kord —
(wakaeg, siis äkki) Kas inimesed
teavad juba?

Pr. Spencer. Ainult herra Bartlett.

Käte. Kes see on?

Pr. Spencer. Noor waimuline, kes meie
õpetaja aset täidab, nii kaua kui
dra on reisinud.

Käte. Noh, ja mis see ütleb?

Pr. Spencer (nõrgalt aga tõsiselt) Ta ütleb,
et waest on sedawiisi kõige parem.

Käte (tõuseb ärihull' püsti) See on nii

päris kandidadi tarne!

Pr. Spencer. Tema ei ole mitte kandidaat, ta on abiõpetaja.

Käte. Noh, siis abiõpetaja. (istub sohva peäle. Väike waherag, siis jälkab) Ma arwan, kas seda päris inimesed teavad.

Pr. Spencer. Ainult Bobby (abikull) ja see ütlet, et ta Franki kõige armsamini teisi ilma saadaks.

Käte (õrna waimustusega) Kui armas Bobby pooll.

Pr. Spencer (arukirmunnult) Keie ei woi ometi enne midagi teha, kui me ei tea, kuis Frank on.

Käte (naeluwalt) Kas Te siis teda tagasi tahate saada?

Pr. Spencer. Ma ei tea isegi mitte.

Mul ei ole ju kunagi tema midagi tema wastu olnud - aga nüüd.

Käte. Kõik mis ma temast kuulnud olen, on nii kena.

Pr. Spencer. (waimustusega) Ta oli ka kena.
Ja nii lõbus; Pühapäeviti õhtusöögi
juures naersin ma ikka nii tema üle.
(ta naerab) Sa pead teda enesele kindel-
paar nalja jutustada laskma. Ja ta
oli nii häa meie kõikide vastu nii tä-
helipanelik minu vastu ja nii kena
Bobby vastu — ja kuidas ta Annie'd
armastas — — — see oli lihtsalt lii-
gutaw.

Käte. Ta oli ka häa partii, eks ole?

Pr. Spencer. (tõsiselt) Käte, Sa ei pea
nüüd mind ometi mitte kasapiind-
jaks?

Käte (päälnaha tõsiselt, toepoolst aga
kelmikalt) Ei, mitte ialgi.

Pr. Spencer. Frankil on toepoolst häa
sissetulek ja ta on väga andrikas.
Kõik ütlevad, tal olla suur tulewik
ees. Ja ta on nii ilusa, wana maja
üürinud, siin üna lähedal. Seda
kirjutasin ma sulle ju — ja kui ime-

iluvasti ta selle sisse on seadnud.

Maja nimi on "öökullipesa".

Käte. Öökullipesa?

Pr. Spencer. Ja, öökullide pärast.

Käte. (waimustatud) Kas sääl öökullid on?

Pr. Spencer. Ei, aga Frank arwas, et see maja pärri: öökullide jaoks loodud olla ja wakest hakkawad öökullid sääl pesitama, kui nad wärawa kohal nime loewad. (mõlemad naerawad)

Käte. See meeldiks mulle kindlasti.

Pr. Spencer. Annie kartis, et see nimi nimal leitaks olema, aga mina ei leia seda õieti mitte.

Käte. Mina leien. nimi on tore.

Pr. Spencer. Frankil on ikka mõni nali pääs, aga ta on ka häädüdamline ja tähelepanelik.

Ta pakkus mulle nii kenal wiisil wõimaluot Bobby'd studeerida lasta.

Käte (tõuseb energiliselt puosti) Misugust meest ei tohi Annie mitte kaotada.

Pr. Spencer (palju lootuserikkamalt) Ma tean, et meie Käte nõuu leiab.

Käte. Veel pole ta meil käes. (Istub paremale poole, mõtlik, siis) Misajast saadise on Annie õieti nii häa?

Pr. Spencer (lehtsalt) Ta oli ikka häa.

Käte. Ja muidugi, aga ometi mitte nii kiirmus häa kui praegu.

Pr. Spencer. Ma arvan, heerra Bartlett on teda õpitanud sugavamini tundma. Ta on väga tõsine iseloom.

Käte (paneb käed risti, väga kindlalt) Siis peitub see abiõpetaja kõige selle taga.

Pr. Spencer. (vastab ülesse, tema toonist ällatunud) Mille taga?

Käte. Kas ta on abielurahwa enesearmastusest ja kirjade hävitamisest kõnellenud?

Pr. Spencer (weel ikka imestanud) Ja mõni nädal tagasi pidas ta selle aine üle väga

46.

toveda jutluse.

Käte (tõuseb puoli, nokutab pääga
siis energiliselt) Täält on Annie
tarkus parit. Ma teadsin, et see
mitte tema enese pärast ei tulnud
Mathilde, see abiõpetaja on üks
paha inimene. Ära lase teda
kunagi enam oma lõwe üle.

Kahesas etteaste.

Pr. Spencer. Käte Jane (pakemalt
poolt.)

Jane. Herra Bartlett kulis armuli-
ne proua. (Pr. Spencer hüppab hirmu-
munult üles)

Pr. Spencer. Ma lasen paluda. (Jane
ära.)

Ühesas etteaste.

Pr. Spencer. Käte. Bartlett
(Bartlett astub sisse, näbar näes.)

Käte täiesti rahulik, pr. Spencer väga
häbelik.)

Pr. Spencer. Herra abiõpetaja, see on

minu täditütar Käte. (näitab Käte pääle)
 Pearsin küll preili Curtis üttema.

Käte (tuleb talle appi sellega, et ta
 Bartlett juurde astub ja talle lahkelt
 näe vastu sirutab, siis ütleb ta lah-
 kesti) Meie kõnelesime parajasti
 Teist, herra abiõpetaja

Pr. Spencer (mõttega neid mõlemaid leine-
 teisele lähendada) Ja, ja, herra Bart-
 lett on mõnda Sinu raamatutest luge-
 nud, Käte. (Bartlett näeb väga koheliks
 wälja. Märkab ise oma häbenemist ja
 lähleb weel kohmetumars.) Ah! — —
 (Lähleb segaselt neonele pahemale poole
 ja istub.)

Käte (wäga lahkelt Bartlettile) Nad ei
 meeldinud Teile (mitte) eks ole? Üks
 pisskõp ütles mulle kord, minu
 raamatud pears awalikul tuleü-
 dal ära põletama.

Pr. Spencer. Mina ei leia mitte, et nad nii
 pahad on.

Käte (nalgakalt) Ma tänan Sind,
kathilde.

Pr. Spencer Ma pean aga küll tunnis-
tama, et umbes pool mulle täiesti
arusaamataks jääb. (Käte naerab.)

Bartlett (paneb oma rübari laua
pääle, siis wahkaja jõrel, mis tema
nõuet mõjuvamaks peab tegema.)
Ma tuln, et Teile teada, et herra
Frank Desmond jälle siin on.

(Käte tuleb paremale poole ette.)

Pr. Spencer (kargab rõõmsalt ules)
Jääl toote aga rõõmuolaw teati!
Käte, ta on jälle siin (Bartlettile)
Kas Te teda nägite? (Bartlett
waikib ja waatab Käte otsa. Käte
saab aru, et ta üleliigne on ja
läheb ukse poole.)

Käte. Ma tahan oma asjad walja
pakkida.

Pr. Spencer. Jää süia, armsam.
(Käte jääb seisma. Bartlettile)

Meie Käte ees ei ole meil saladusi. (Bartl. waatab rahutuks lehtud Käte otsa.)

Wõta istet, Käte. (istub sohwa peäle. Käte istub paremal pool, Bartletti hästi silmas pidades kui see räägib. Bartl. istub paremal pool lauast.)

Bartlett (wõhke tagasihoidlikult, ainult pr. Spenceri poole rääkides) Ma nägin teda oma korterisse minevat, saäl tarwitasin ma oma seisuse eesõigust, astusin tema juurde sisse ja tegin temale etteheideid tema kuulumata ülespidamise pärast. (Käte näeb peegeldab ennast warjamata laetus. Bartl. teeb väikese wõhkeaja ja waatab talle otsa. H. wastab talle samasuguse pilguga)

Pr. Spencer. Ja mis ta Teile wastas?

Bartlett. Ta ütles, ta arwawat paremaks, oma asju mitte minuga läbi rääkida. (Käte näeb rõõmus wälja, naerab, Bartlett waatab nagu ennegi tema otsa ja saab niisama kui temagi

pilgu vastuseks.)

Bartlett. Et tarwis oli oma kohust
töita, sellepärast ei laskunud
ma ennast seesuguse wastuse
läbi mitte ära heidutada. (Käte
naerab. Bartl. waatab tuliwiha-
selt talle otsa. Käte waatab
kärwale ja teeb „hm“.) Mõne sõna-
ga tõin ma talle kurwastuse
silma ette, mida tema sellele
perikonnale on teinud. Siis
küsisin ma tema käest, kas
tal on nõuu preili Annie juur-
de tagasi poorda — —

Pr. Spencer. Koh, ja — — ?

Bartlett. Tema ütles, tema meelest
jääwat kihelus katki, kui mitte
Teie tütar silmapiln temale
järele ei saada.

Pr. Spencer (Bartletti peäle Käte
peäle waadates) Miskipärast?

Bartlett. Mina lubasin temale

Teie või Teie tütre otsust leada anda.

Pr. Spencer. Siis peab Annie temale kirjutama, ma tahan seda talle ütelda. (Tõuseb üles, pöörab minema. Bartlett on ka püsti tõusnud. Käte tahab pr. Spencerile järgneda.)

Bartlett. Wabandage, palun (pr. Sp. jääb seisma) Missugust teadaandmist olete Teie otsustanud temale saata?

Pr. Spencer. Annie peab talle kirjutama, et ta tulema peab, kui ta seda nõuab.

Bartlett. Kas ihtegi teist, paremat teed ei ole? (Bartlett waatab Käte otsa lootes, et ta ära läheb. Käte jääb istuma, oma ülespidamise läbi nõidates, et ta jääda tahab. Bartlett pöörab ennast kõneldes ainult pr. Sp. poole.)

Pr. Spencer. Ma ei saa Teist õieti aru...

Bartlett. Noh - - kas on herra Deomond

see mees, kelle kätte Teie oma tütar
usaldada wõite? Ma ei taha midagi
ütelda tema iseloomu wastu, aga
ta on mulle ikka wäga kergemeel-
ne paistnud. Ja kas ei ole tema
praegune ülespidamine tunnistuseks
kui wähe teda usaldada wõib?
Teie tütar seisab oma elu kõige
tähtsama sanamu ees, kas ei
oleks parem, järel kaaluda, enne
kui liig hilja on?

Pr. Spencer (wäga kohmetult) Mis
Sina selle kohta arwad, Käte?

Käte (jahedalt) Ma leiän, ainus in-
mine, kelle arvamise siin kaalu-
jääle tuleb on Annie.

Pr. Spencer. Muidugi. Aga Franki
pöalt on see kõrgema kraadini
iseäradini liis niimoodi plehku
panna. Kui ta seda nüüd pärast
ka teeb.

Bartlett. Kui ma juba kirja ära

olen annud, on Teil wahest wõimalus
wõetud auuga tagasi astuda.

Pr. Spencer (waatab Käte otsa, kes liika-
matalt paigal istub, siis Bartletti
poole) Kas ei oleks kõige parem, kui
Teil ise Anniga räägiksite, Teil wõite
temale seda asja wahest tungiwa-
malt kujutada kui mina.

Bartlett (riivelt) Ma olen räämuga
walmis seda tegema, kui Teil seda
soowite, aga enne (ta astub samm
ettepoole) on minul Teile midagi
ütlema — ja nimelt nelja silma
all. (Käte tõusib püsti, naeratab
pr. Spenceri poole ja astub ilma ümber-
waatamata klaasunsest wälja. Bart-
lett astub pr. Spencerile lähemale)

Bartlett. Kui herra Desmond Teil tütre
niiud maha jätab, siis tunneb Teil
tütar ennast see läbi loomulikult
alandatud olevat.

Pr. Spencer (rõhulult) Muidugi. See on ise-

enesest arusaadaw.

Bartlett (wähe kõheldes ja liiguta-
tud) Ja et mina niiüd temast
nii palju kui see minu wõimui-
ses seisab, igat kurwastust
ära hoida tahan, ja et mina
temas oma enese eluõnne suu-
remat osa näen, siis palun
ma Teid, temale teatada, et kui
tema oma kihlust tihyaks teha
mõtleb — — tal tarwis ei ole
alandusi kartä. (Ta kõneb niiüd
kui nantslis, aga mitte wäga lii-
aldates) Sest sellel juhlumisel pa-
ruksin mina (wäike waheweg)
talle oma kõie.

Pr. Spencer (heidab järelmõttlikult poole
pilgu tema päidale) See ei oleks
aga omeli wiot mitte üks ja see-
sama, eks ole?

Bartlett. Hm. Ma leiän, et temale
seida peab teada andma, enne

kui ta herra Desmondile kirjutab.

Pr. Spencer (kohledes) Kas ma tohiks oma
tädi tütrelt nõu küsida?

Bartlett & esialgu rahutuks tehtud, siis
jälle rogutult kindlalt Ja on minule
wõõras.

Pr. Spencer (nii kui ennegi) Ja - ja -
ma mõistan.

Bartlett. Ma pidasin oma kohuseks
Teie nõusolemist paluda, enne kui
ma Teie tütre poole pööran, kes ju
alles nii noor on ja kelle silmapiltsime
seisukord nii tabar on. (väike waha-
aeg, pr. Sp. on weel mõtetes)

Pr. Spencer. Ma ei tea sugugi, mis ma
tegema pean.

Bartlett. Ega see ju midagi kahju ei
tee, kui ta kuuleb, mis mul temale
ütlelda on.

Pr. Spencer (kelle pääle see tähendus on
mõjunud) Ei. Ta ei pruugi ju Teid
omeli weel mitte wõtta, eks ole?

Bartlett. Muidugi mitte.

Pr. Spencer. Siis kõnelge Teie juba parem temaga. (Ta läheb urse poole) Kui Te ühe silmapilgu ootaksite, ma saadan tei siia. (Pr. Spencer läheb ära parem. poole Bartlett pahemale.)

Kümnes etteaste

Bartlett. Käte.

(Käte ilmub klaasursole, nübarat käes kandes. Ta astub sisse. Mõlemad on vähe häbelikud. Nad vaatavad üksteisele otsa, enne kui kõnelevad. Käte paneb oma kübara laua peäle.)

Käte (ette pahemale poole tülles, väga lahkest) Imetore ilm, eks ole?

Bartlett (kõnel pahem. pool, lihkida) Kuidas arvate?

Käte (pääris ees parem. p. keskel; rõhatab ja ütleb väga selgelt) Imetore ilm, eks ole?

Bartlett. Ja muidugi — aga ma usun,
et varsti sadama hakkab.

Käte (lahkelt) Vähest tuleb äike (Ta
naeratab lahkelt temale vastu)

Bartlett. Kas oleksile nii armuline ja
ütlensite pr. Spencerile, et ma aias
tedaootan. (võtab oma kubara)

Käte (lahkelt) Muidugi, häämelega

Bartlett. Täna. (Klaasuruse kaudu
parem. poolt minema; Käte tõttab
arena juurde ja vaatab talle järele)
Üksteist kümnes etteaste.

Käte. pr. Spencer.

(Käte astub niirelt tema poole;
kõneleb selle etteaste aegu väga ruttu ja
tungivalt. Ta peab tõhtsat kätte saama,
enne kui Annie tuleb.)

Käte. Ta läks aeda. Kas ta tõesti tal
lubad Anniega rääkida?

Pr. Spencer. Ma ütlesin seda praegu
Anniele.

Käte. Ja tahab teda kosida?

Pr. Spencer. Käte, Sa oled kuulatanud.

Käte. Seda ei ole mulle mõttessegi tulnud.

Pr. Spencer. Kust Sa seda siis tead?!

See on mõistatuslik!

Käte. Kas see ei oleks Sinu arust mitte kardetaw neid nüüd kahekesi üksi jätta? Frank on tema uhkust hakanud; see walutab. Kas Sa ära oled unustanud kuidas seosugune asi selles wanaduses haiget teeb?

Ma kardan wäga, et ohwerdab tulewiku, et aga olewiku päästa.

Pr. Spencer (segaselt) Aga ma olen nõud abiõpetajale lubanud, Annied tema juurd saata.

Käte. Laada ta enne minu juurde.
Kas teist rümmes etteaste.

Käte. Pr. Spencer. Annie (paremalt poolt)

Pr. Spencer. Aga mis pean ma temale

ütlemas?

Käte (lünkab pr. Sp. pahemale poole
taha, ruttu) Mitte midagi. Niine
ja näita talle nelkisid, wõi lu-
peksid, wõi mis sääl just õitseb
(Ja lünkab pr. Sp. klavoursse kaudu
wälja. Pr. Sp. ära paremale poole)

Annie (taga paremal pool) Ema ütles,
herra Bartlett soovivat minuga
rõnelda.

Käte (taga paremal pool) Ja, ta ootab
Sind aias. (Tuleb Anniega ühes ette
poole) Tal on üks teate Linnu jaoks.

Annie. Franki näist. Ema ütles seda
mulle.

Käte. Mis Sa temale tahad wastata?

Annie (kaheldes) Ma ei tea isegi veel
mitte.

Käte (ruttu) Kas Sa ei tahaks enne
selle üle wähest selgusele jõuda,
kui Sa aeda lähed herra Bartletti

juurde?

Annie Erna ütles, temal olla minu-
le midagi väga tähtsat teatada.
Seda tahaksin ma õieti enne
teada saada. (Läheb taha poole)

Käte. Palju tähtsam on see, et Sa
enne Frankile kirjutad.

Annie (on kahewahel)

Käte Sa tahaksid ometi häamelega
seda teha, mis õige on, eks ole?

Annie (kahelde) Ja. (Waatab Käte otsa,
kindlusega) Ja, seda ma tahan.
(Käte haarab ta käest kinni) Kas
Sa arvad, et ma Frankile ~~andeks~~
pean andma?

Käte. Mina arvan, et temal Sinule
andeks on anda. (Annie tuleb pis-
namisi ette parem. poole, lähem kes-
kele parem. poole. Käte seisab kes-
kel paremat kätt tooli taga paremal
pool lauda. Ta ootab, et Annie
kõnelema hakkaks.)

Annie. Mis pean ma talle siis kirjutama?

Käte. Ütle, et Sul kahju on, et Sa niimoodi temale ütelsid, ja et Sa aru saad, et see ninakas on noore tütarlapse poolt sel wiilil täiskaswanud inimesega kõnelda, ja siis palu teda, et ta Sulle andeks annaks, sest et Sa noor ja rumal oled, ja ta saab Sulle andeks andma, sest et Sa - nii ilus oled.

Annie. Aga siis teen ma ju nii, nagu oleks ainuüksi mina süüdi.

Käte. Kas see siis nii ei ole, wõi?

Annie (kindlusega) Ei. Ma kahetsen ju wäga, et ma nii ägedaks läksin, aga mida ma ütelnud olen, ei wõi ma mitte tagasi wõtta. Siin ei ole jutt minu soovidest, waid õigusest ja ülekohjust.

Käte. Oled Sa kindel, et nii noor plika, kes ilmast ja inimestest mida
gi

gi ei tea, õigesti otsustada wõib selle üle, mis nii palju wanema mehe jaoks õigus wõi ülekohus on? Kas tema häädus Sinu silmis midagi ei maksa? (Loojemalt) Annie, see oleks pärawat rumal Sinust, seda meest maha jätta. Kõlle ainult, tema on Sind walinud, Sind, kellel temale midagi pakkuda ei ole, pääle oma pisikesse isikusesse, Annie. Pean ma talle ehk weel aitõhgi ütleva tema armastuse eest?

Käte. Muidugi! Tee enesele ometi korvaks selgeks, kui palju tüdrukuid häämeelega wäikesteks häädteks majaprouadeks saada tahaksivad, ja kui wähe häid abielumehi on.

Annie (wõtab istet pahem. pool) Aga ma ei wõi oma põhjusmõdetest mitte taganeda. Ma olen ju walmis.

nende pärast kannatama.

Käte. Siis palun ära tee aga nii, nagu enamjagu inimesi, kes oma põhjusmõteli pärast kannatawad ja teisi kaasa risuavad. (Istub pahemale poole, kõneleb aeglase malt.) Abielus peab kompromissid teha võima.

Annie (järelmõtlikult) Wähest võiksin ma oma kohuseid paremine täita, kui ükski jään.

Käte. Sa saad kindlasti ennem taewa, kui sa oma kohuseid oma perekonna vastu täidad, kui et sa ainult üksi oma ette wooruslik oled. (Õrnemalt)

Ma ei taha Sind mitte sundida.

Ma tahan Sind ainult hoida sedasama wiga tegemast nagu ma ise.

Mina ei tahtnud kompromissid teha; ma nõudsin täielikust. Nüüd tean ma, et seda ei ole. Siis tuli üks pettus teise järel ja nüüd wotab mind kõige wiimane ja kõige pahem.

(Kaswawa liigutusega) See meie elu on tühi ja õnolne ilma armastusest. Naese elu on nii wiletsakene, kui ta üksik on. Ja sääljuures on minu elu ju ometi nii rikas. Mul on oma kutse; millel tagajärjed on, mind nähtakse kõigil pool häõmelega — aga ma olen nii üksik, Annie, wõga üksik.

(Annie paneb pää Käle õlale ja hoitab ta kõsa omades.) Ma annan sin kõike ära ühe kodu eest, mehe eest, lapse eest. Ja kui miltu wõrd pahem on lugu tütarlapsega ilma eluülesõndeta. Ma tahaksin Sind nii häõmeelega õnnelikuna näha, wäikene — mitte üksik ja petitud, nagu mina seda olen.

Annie (suudleb Kätet ja ütleb nakkledes) Ma tahan talle kirjutada ja teda paluda tagasi tulla. (Käte wõtab tal ümbert

rimni.) Ah Käte, ma tulen enesele nii väetkine ette. (Paneb pää Kätele üle pääle ja nutab natukemu.)

Käte (paitab teda, vähe liigutatult)

Ma ei ole ise ju sugugi liiga tark, kalline, aga ma olen näinud ja näinud ja tahaksin nii häämellege Sind kindlas sadamas näha.

(Laseb Annie lahti ja võttab ta käest rimni. Siis pahemale poole waadates) Ah ja, kindlas sadamas võib häa olla!

Annie (püüab oma silmi lähed kirjutuslaua juurde) Ma kirjutan talle, et ma veel küll õige rümal olen.

Käte (touseb püsti wabiceag) Annie -- wahest kävelled. Sa siiski herra Bartlelliga enne kui kirja kirjutad.

Annie (kirjutab häbelikult) Ei, parem mitte. Mul on nüüd see tunne, et ma Frankilt andeks pean paluma. (Käte lähed pinnkamisi akna juurde

ja laeb, kuna Annie adressesrib.)

Käte. Imescena. (Annab Anniele kirja tagasi. Annie pistab selle ümbrikusse.) Nii, nüüd pane kinni siis minema temaga. (Annie tõuseb pusti, lakub ümbriku ääve ja paneb siis kinni) Herra Bartlett tahab Frankile Linu waluust wiia, kas anname tema kätte?

Annie (läheb kuni keskele, annab kohmetult Kätele kirja) Tee Lina seola, ma ei taha teda parem praegu mitte näha. (Annie paremalt poolt minema. Käte taga pahimal pool laudast, lehwitab wõidurõõmsalt kirja sija sinna, juhtub klaasunse pääl pr. Spenceriga kokku.)

Kolmasteiskümnes
etteaste.

Käte Proua Spencer. Bartlett

Pr. Spencer. Kus Annie on, kas ta ei tule?

Käte. Ei (näitab kirja) Siin on tema vastus herra Desmondile, (Bartletti poole) mille Teie ju nii lahkell ära toimetada lubasite.

Pr. Spencer. Kas Annie ei taha siis herra abiõpetajaga kõnelda?

Käte. Ta palus mind kirja tema kätte anda

Pr. Spencer. Ah, / pöörab Bartl. poole häbeliku naeratusega. Wahwaweg - - - - - siis ära ette par. poole)

Bartlett. Ma wiin ta herra Desmondi kätte.

Käte. Täna (Bartlett ära klaasurssi naudis par. p. (Käte pöörab pr. Spenceri poole) Ta palub teda ära lõpsida. (Pr. Spencer langeb mõnuga ühe istme peäle.)

Pr. Spencer. Jumalale tänu! See Bartlett! See inimene äritab mind jälle nii, et ma sugugi ei teadnud, mida ma õieti tahtsin.

Käte (keskel paremal pool, äkki) Ta

wiib talle ometi selle kirja koha
kätte? Me oleme juba nii palju
aega ära wiitnud ja Frank on
iitelnud, et ta ennast enam
nõidatud ei loe, kui Annie mitte
jalamaid enesest kuulda ei anna.

Pr. Spencer. Seda teeb herra Bartlett
ju.

Käte (jälle kindlaks saades) Ja —
— ja ta ei tea mitte, mis kir-
jas seisab. Seda tahaks ta küll
nii ruttu kui wõimalik teada
saada.

Pr. Spencer (rahul olles naeratades)
Nüüd on ometegi needid pulmad.

Käte (rõõmsalt) Ja. Annie saab
magus pruut olema. Sina kena
Amm ja Bobby peiupaiss. (tragi-
komiliselt) Ja mina — —
noh, mina olen jälle kord
pulma wõoras ja hulun kaula-
tuse aeg natukene.

Pr. Spencer (naerdes) Aga Käte, oled Sa küll imelik.

Käte. Ma ütlen talle oma kodukolle, mees ja laps, see on ainus tõde meile naestirahvastele.

Pr. Spencer (vähe üllalates) Aga Käte, oma raamatutes kõneled Sa ometi koopis teisiti.

Käte (pool naerdes, pool tõsiselt) Nii rumalaid raamatuid ei kirjuta ma enam ialgi — — ma pidasin ennast nii targaks ja olen ometi ainult näidanud, kui rumal ma võieti olen. Minu järgmine raamat peab ainult armastusist kõnelema, mu kangelased peavad üksteist saama ja võikses omikeses elama.

Pr. Spencer (tõuseb üles, vaatab läbitungivalt Käte otsa) Käte — kas Sul midagi mulle ütelda ei ole?

Käte (pool nuttes kuna ta ümbruses keekele lähleb) Ei — mille midagi.

(Pr. Spencer astub sammu tema
juvale, Käte läheb ta eest korvale)

Pr. Spencer (keskel) Ma olin Annie
mure läbi nii koormatud, et
mul sugugi aega ei olnud
Sinu pääle mõelda. Aga nüüd
oled Sa minu juures kõige randa
seadnud. (Astub jälle Käti
juurde, liigutab tult) Ah Käte,
mis hakkaksime me pääle ilma
Sinuta? (Ta võtab Käte kätte,
Käte pää vajub longu ja ta
natsub mitte nutta.) Pr. Spencer
turgib armurikkalt tomasse.)
Ma, nüüd tunnista üles; kas
oled armastama hakkanud?

Käte (tõmbab oma taskurõitiku,
et silmi pühkida) Ah, ma ei
tea. Ma usun pea aegu. (Läheb
paremalt poolt keskele. Hopu-
tab pr. Spencerile õla pääle, siis
waimustatud, naerdes ja nuttes

ühemorraaga.) Siisgi, ma tean!

Pr. Spencer. Jutusta ometi!

Käte. Seda ma ei wõi. Mul ei olegi midagi jutustada.

(Läheb taga par. poole.)

Neljasteistkümmes
etteaste.

Käte. Pr. Spencer. Annie (paremalt poolt, paneb unte kinni)

(Käte waatab aknast wälja.)

Annie (paremat kätt) Ema, kas ei peaks wast keegi öökullipessa minema? Pühapäewast saadik juba ei ole siäl tulutatud.

Pr. Spencer. Hää, et Sa selle peäle mõtled, Annie. Keda peaksime sinna saatma?

Käte. Mind.

Annie (üllatatud) Sind?

Käte (ettepoole tülles) Ja. Käimine ja wõroke õhk kuluko mulle ära.

Annie. Ma tulen kaasa.

Käte. Ei, Sa pead Franki ootama.

Pr. Spencer. Siis tulen mina noasa
Käte. Ei. (Võtab oma kübara)

Sul on veel Annie veimevaraga
tegemist. (Nad vaatawad teineteisele
otsa, ta lähed äritaturo, astub pr.
Spenceri juurde) Kas te siis ei näe,
et ma üksi tahan minna? Pean
ma enne nutma hakkama?

(Jõrgneva otsene aegu, mida vägo
ruttu peab kõnelema, paneb ta
omale kübara pähe, tõmbab kindad
nähte ja võtab päewavarju. Siis
Annie) Ühte mulle teed, ole häia.

Annie. Enna otse mööda kiiviteed.

(Käte juurde astudes) kuni Sa
tiigi juurele jõuad, mis täitsa
rohelisega on kinni kasvanud

Pr. Spencer. Üle põllu minna on lähem.

Annie. Saäl eksib ta ära.

Käte. Mis ma teen, kui ma rohelise
tiigi juurde olen jõudnud?

Annie. Siis lähed Sa teist sulitsat

paremat nätt.

Pr. Spencer. Kas ei ole kolmas?

Annie. Ei, teine.

Pr. Spencer (oma ette ümisesedes, kuna Käte järgmise lause utleb.) Ah ja, kolmas on ju üks eratee.

Käte. Teine uuliti paremat nätt.

Annie. Siis ikka otseteed edasi, kuni Sa meie majani jõuad. See on üks walge maja tihedatest ruumedest ümberpiiratud. Sa ei wõi sugugi ära eksida. Nimi on wärawa peal „öökullipesa”. (pöörab paremale poole)

Käte. Kül ma leiän.

Pr. Spencer (kirjutuslaua juurde minnes) Tea, Sa pead ju wõtme naasa wõtma. (Awab laeka ja wõtab suure majawõtme wälja.)

Annie (läheb pr. Spenceri juurde) Keeqi peab ju weel sinna minema tuld ahju panema.

Käte (tuleb ettepoole ja wõtab wõtme)

Küll mina toimetan seda.

Annie. Ja? Kas tahad? Sinult
socialis, klaveri pärast.

Käte (klavoursse juurde minnes)

Ja, ja, küll ma teen kõik.

(Kuna tema klavourssest wälja
läheb, hüüawad pr. Spencer ja
Annie ühel ajal)

Pr. Spencer. Wõta parem wihtmawari
naasa, wististi hakkab sadama.

Annie. Ara (ii) unuosta annaid rin-
ni pianna, ka esimesel korral.

Pr. Spencer (ette poole tulles pah. näht
lauast) Meie Käte on küll päris
pärlid! Ma teadsin, et kõik jälle
hääks saab, kui tema tuleb!

Annie (rahulikult) Ma tean nüüd
et ma õieti begin, Käte tegi mulle
seda selgeks. Ma ei ole sugugi
enam kindluweta, ma olen täi-
esti rahulik.

Pr. Spencer (wõtab Annie'it ümbert

kinni) Minu tütrekene. (Luu oleb teda rahulolles ohates, istub sohva peäle. Väike waheag) Na - siis woin ma ju ka nimese sinu oösärnkidesse tik-
kida.

Annie. Ma toon nad siia. (Paremalt poolt minema.)

Wiiesteistruimmes
etteasti.

Pr. Spencer. Robert (wäga riikalikult, tuleb wlistades klaarusest sisse.)

Pr. Spencer (istub sohwa peäle) Kuidas sa siis Kädet ei näinud, Bobby?

Robert (eis-paremalt pool lauda) Ma peit-
sin ennast ootesaali ära, kuni ta ära läks, sest et ta koos Frankiga kupeest wälja tuli.

Pr. Spencer Frankiga. (Römsad mudu)
Kui naljakaas! Kas sa kõnulsid Frank-
iga?

Robert. Mitte waksalis. Aga ma käisin tema juures korteris.

Pr. Spencer. Kas ta Annie kirja juba oli kätte saanud?

Robert (iikt põlve tooli pääle tootadas) Ei. Ta ütles, ta olla ootonud ja ootanud ja kui ta kuulis, et Annie terve päewa otsa kodus on olnud, arvas ta, et ta temale küll enam vist ei kirjulagi.

Pr. Spencer (murev) Mis see abiõpetaja siis selle kirjaga tegi?

Robert (istub, najatab küünarnukid laua pääle) Praegu kui ma veel nõrd mööda läksin, nägin ma kuidas ta parajasti ühe kirja Frankile juures ära andis.

Pr. Spencer. Nä, ta jättis omale aga aega küllalt (Naeratades) Küüd on Frank küll juba läbi lugenud.

Robert. Aga kui Bartlett kirja ära andis, oli Frank juba jälle ära läinud.

Pr. Spencer (kohkudes) jälle öra laanud!

Liisei ta ju Annie kirja sugugi saanud?

Robert. Ta tahtis ainult korraks „öökullipisasse minna.

Pr. Spencer (rahustatud) Liis võib ju Käte talle kõik ära seletada. Ta läks praegu sinna.

II. waadatus.

Elutuba „öökullipisus. Wana mädal tuba, tumedast tammepuust seinadega allpool ja nüsumasugused laepalgid. Pahemat nätt üks, paremat-suur. Tagapool neemel nurgake, mille tagaseinaks suur eestärakükataw aken neljanurgete ruutudega on. See nurgake on eesviide läbi toost lahutatud. Pahemat nätt, kaminaast publikumi poole on ~~wake~~ sohwa. Ees pah. p. klaver. Keemel pah. pool tammepuust laud, paremat ja pahemal pool laua. ääris tammepuust toolid.

Kiisugune tool (üksikult) pakemal
 pool peaaegu seinaga ääres. Selle kohal
 seinaga jääl sarved. Kiisama ukse
 kohal seinaga jääl. Paremat kätt soh-
 vast mitmekaruline lihter
 jääl. Kardinaad nurgasse ees on
 pool kinni tõmmatud, nii et
 tuba ainult väike valgust saab.
 Kamina ees pink, looma nahk,
 võre, mille sees tulelaingid, kuh-
 wel j. n. e. Kui eesriie kerkib on
 näitelawa tühi. On kuuldud kuidas
 wäljas üks üks luksuot lahti kee-
 ratakse ja siis kinni wirutatakse.
 Kuuldub sammusiid, mis uksele
 lähenuwad.

Esimine etteaste

Käte (riides nagu esimeses waa-
 tusesgi; majawõti naes; paneb
 ukse kinni, lähed kuni keelele,
 waatab loas ringi.)

Käte / ringi waadates tumeda hää-

lega) Ainuüksi tihjas majas, kui
 õudne! (Ta nuusutab ringi) Kui kop-
 pinud õhk! (Paneb wõtme, kindad,
 pääwavarju ja mantli pahemat kätt
 laua pääle, astub akna juurde,
 tõmbab kardinaid noost ära ja lükkab
 akna kõrgesse, näeb klaverit pahemal
 pool. Astub klaveri juurde, awab selle,
 lööb paar takti ja hakkab siis üht
 tuttawa ooperi arie saatewiisi mängi-
 ma ja laulab, pool mõtetes paar takti.
 Ansi kuuluse wäljast akna tagast
 mehe häält sedasama wiisi kaasa
 laulwad. Käte kohkub wäga ja paneb
 nuttu klaveri ninni)

Teine etteaste.

Käte. Frank (kolmekümne aasta
 alguses, teeb noorusliku muljendi; wäga
 elaw, täis õnilisi mõtteid, rõõmus ja
 nii wäga awalik ja otsekohene et silma-
 pilk temaga tuttawaks saab; wäga teraw,
 (keek) aga nii täis taktitunnet, et kunagi

häämalalt ei mõju; hele suuveili-
nond, walge olenibar; hüppab akna-
laua pääle istuma ja kumardab
tuppa.

Käte. Kuidas Teie siia saate?

Frank (hobletelt) Kuidas Teie siia
saate?

Käte. See on üks kõik. Teil ei olnud
mingit õigust mulle järele
tulla.

Frank (lahnelt) Kui Teie tingi-
mata ühti tühja majasse mi-
nema peate — — —

Käte (talle wahel pahaselt) Teie
ei mõtle ometi, et ma seda
sellepärast tegin, et Teie mulle
järele tuln site?

Frank (makedalt) Iga teahes ei
tahnud ma seda juhuost mööda
minna lasta. (Ronib tuppa.)

Käte (wähe kartlikult) Teie ei tohi
mitte sisse tulla?

Frank. Mikoparast mitte? (Jahelalt)

On see Teie maja?

Käte (nahelder) Ei - - - aga - -

Frank (astub tuppa, lähed kuni neop-
paigani suure sorawusega) Na,
waadake - - siis oleme ju era-
pooletul pinnal nagu wagunisgi.

Käte (astub talle wähe lähemale,
tõsisel paluwas toonis) Aga kui
ma Teid nüüd palun ära minna -

Frank (waatab talle naeratades otsa.)
See oleks niisama wiisakuse wastu,
nagu see, kui ma Teid ennat
palunud oleks, wagunist maha
minna.

Käte (wäga auulikult) Siis pean mina
minema. (Pöörab laua poole, et
kindraid ja päewawarju wõtta. Fr.
wõtab kübara ära ja astub tema
juurde.)

Frank. See on just niisama wiisa-

kuseta nagu see, kui mina ära
oleks jooksnud, kui Teie wagn-
nissime tulite.

Käte (katsub ikka weel korrk ja
pahane olla.) Teie teati wäga
hästi, et Teil mingit õigust ei
ole siia sisse tungida.

Frank. Ja Teie? (Käte näitab
talle majawotit. Ta kumardab
wõtme üle, waatleb teda uudis-
himulikult, ilma teda puutu-
mata.) Kuot pagana pihta Te
selle saite?

Käte (tagasitõrjuwalt) Selle maja
omanikudelt.

Frank (kõrwale) Ahha! Ta tunneb
minu majaperemeeest.

Käte (nagu ennegi) Kas Te weel
julgete rahelole, et mul õigus
on siin olla?

Frank. Ei. Aga mina tahan oma
õigust ka maksuaks teha.

Käte. Seda Te ei wõi.

Frank (lahke humoriga) Siigi, kui Teie mind palute siia jääda.

(Meelitades) Ma luban ka pai olla.

Käte (kahnledes) Aga meie ei wõi ometi koos siia jääda.

Frank (vertraulich) Inimene wõib kõik, mis ta tahab.

Käte (ruttu) Ma ei ütelnud mitte, et ma tahan. (Pöörab talle peaaegu selja.)

Frank (paneb kübara laua peäle, kuna ta tema poole kumardab, õrnalt) Kui öeldakse - - - meie ei wõi ometi mitte, siis tähendab see, meie tahaksime küll. Kuitõesti ei taheta, siis on asi palja lihtsam.

(päiksepaisteline naeratus ilmub Käte näkku ja ta pöörab end lahkelt tema poole.)

Käte. Jätke järelle.

Frank. Kas wagunis ei olnud lõbus?

Käte (talle rõõmsalt otsa waadates) ja. (Äkki meelde tuleb) Kuid nüüd tarvitate Teie seda wiisakuseta naljaks.

Frank (istub pooleldi laua ääre peäl, waimustatud, ilma tema tõsisest tooni tähele panemata) Kuidas meie läbi õhu lendasime ja üle linnade!

Käte (tõsiselt ja tungiwalt) Teie olete nüüd asja nii kaugelt wiinud, et mul häbi on, ja seda ei salli ma mitte!

Frank. Nagu taewalised, kes nähe planeedi peält maa peäle tulid. Seda ütlesite Teie ise, kui me üle silla sõitsime. Mars ja Wenus.

Käte (talle äritatud wahel) Ma ei ole ialgi öelnud, et ma Wenus olen.

Frank (teeb talle sügawa kumarduse.)

Siis lubage mind Teid nii nimetada.

Käte (unustab end silmapilguks, on
nouuks tema tehtud galantriiaga
ja teeb knixsu) Aa .! (Anni meelde
tuletades, jälle tõsiselt) Kuid
nüüd peate Te jälle oma planeedi
pääle tagasi lendama. (Lõheb pare-
male poole, pöörab end ümber,
tõsiselt.)

Frank (waatab talle naeratades otsa.
Mõlemad järgnevad koned peavad
ühel aal räägitud saama. Käte
katsub tõsiselt Franki pääle mõjuda,
Frank kõneleb esi algu tasa, siis
waljemine ja rutem, et temast üle
narjuda.)

Käte. Mina mõtlesin, sääljumees ei ole
ometi midagi, kui naks wõhiwoo-
rast inimest kord lahkelt teine -
teisega kõnelewad. Kuid oma tuleku
läbi olete mulle näidanud, et ma
ette waatamata olen olnud. Ma näen

nüüd ära, me olime paraku ai-
nult hartlikud surelinud, nes
teineteisega juttu westsid, ilma
et tuttavad oleksiwad olnud.

Ma ei oleks ialgi teineteisega
kokku saama pidanud.

Frank. Ja mina murdsin kõik
see aja oma pääd, kuidas Te
küll ilma kübarata wälja näete.
See oli lihtsalt nagu mul pääs.
Ja on weelgi. Ma tahaksin Teid
nii hirmus häimeelega ilma
kübarata näha. Siäl Teie taga
on peegel; wõtke korraks kübar
ära. See lahkust wõiksite Te
(mulle) küll minu wastu üles
näidata. (Nad on teineteisele lä-
male tulnud. Kätile saab seisu-
korra naljakus selgeks, ta jääb
seisma ja naerab. Frank palub
ärdalt) Palun wõtke korraks
oma kübar ära.

Käte (mõtted laiali, pool rõõmsalt, võtab kübara ära) Minugipärast!

Frank (vaatab imetledes talle otsa)

Tore, tüepoolest tore!

Käte (meelilalud kuid tehtud kõrkusega) Täna! (Pöörab end peegli poole paremat nätt, et kübarat jälle pähe panna.)

Frank (äreuses) Aga ei. (Käte pöörab end üllatalt ümber) Ei, mitte veel pähe panna.

Käte. Miks mitte.

Frank (õiglaselt) Teie ei tohi veel mitte ära minna.

Käte (naerdes) Siisgi, ma pean. (Pöörab end ümber)

Frank. Siis näidake mulle vähemalt enne seda kübarat. - Kõige ilusam kübar, mida ma sellisel suvel olen näinud.

Käte (meelitatult) julatab kübara tema poole) Rõõmustab mind, et ta

Teile meeldib, ma ise garnüerisin
ta.

Frank. Kõik need väikesed üle-
tulud on nii kenad. (Teib, nagu
imetleks ta kübarat ja wõtab
selle tal kõest; ta annab selle
temale nahnlemata, Fr. lähub
sellega laha pahemale poole.)

Käte. Na, Teie olete aga häbemata!
(Fr. astub tooli pääle ees pöw-
pool ja riputab kübara tooli
kohal olewate sarwede otsa. Ta
waatab ehmatanult ja imestanult
päält) Mikspärast riputate
Te tema siis sinna üles?

Frank (pöörab ennast naeratades
tooli pääl ringi) Et päris julge
olla (Tuleb tooli päält maha)

Käte. (neokele minnes) Kas Te
arwate, et ma teile sääält nähti
ei saa?

Frank (waatab talle liigutamata

otsa) Teie wõite ju ulesse ronida ja ta maha tuua. (Käte lähleb tooli juurde, et kubarat wõtma minna, Frank istub nähku tooli pääle, paneb jalad üksteise üle ja näed waheliti rinnapääle. Käte pöörab end tema poole nähtawalt pahandatud ja ütleb tõsiselt ja rahulikult.)

Käte. Kas Te ei leia, et Te seisukorda naturee liiga oma nasuks tarwitate?

Frank. Mitte sugugi, sest nagu ma ennist nii üteti tähendasin, on see erapooletu piind. Seisukord on just seesama, nagu reisi pääl, ainult — — (ohates) et me mitte nii niirelt edasi ei jäua.

Käte (keerab tooli paremale poole lauda nii, et ta seljaga Franki pool seisab, istub, näitab oma terwes olekus rahulolematust (laibust) (Lühikene wahkage. Frank ohkab

raskelt. Käte ei naera mitte.)

Frank. Kas Te ei tahaks natukene laulda või mängida? (See teeb talle lobu. Ta naeratab, siis kortsutab kulmu. Frank tõuseb püsti ja astub tema juurde. Lõua juurde jääb ta seisma tõsiselt ja tungiwalt.) Kuculge mind, ma palun — — ma ei tahaks mitte — — (Käte tõuseb kõrgilt, läheb taha keelele.)

Käte (pöörab end tema poole, tõelikult) Ma leiuan, et see Teie poolt mitte väga rüthilise ei ole, mind siin vastu oma tahtmist kinni pidada. (Läheb ümber lõua pahemale poole, Fr. joonseb ruttu tooli juurde.)

Frank. Arge olge ometi niisugune.

Käte (ülalt alla) Kustas Teie arvate? (Pöörab talle selja.)

Frank. Teie olete nii kena ja loomulik
reisi pääl. Nüüd olete Te päris
dame, nii et ~~te~~ l'kedale ei wõi as-
tuda.

Käte (ilma ümberwaatamata) Ma
kahetsen, kui ma Teie silmis mitte
enne daame ei olnud. Kui ma
ennast kombeta ülewal olen pidanud.

Frank. (on pisti täusunud) Ah mis. Täna
hommiku olite Teie peene ja kena -
nüüd olete Teie ainult suureline.
Kombeta ülewal pidada ei wõi Teie
ennast üleüldse mitte.

Käte (naugelt, pöörab end tema poole)
Ma ei näinud selles midagi kombi-
wastast mõni sõna juhtumini reisi-
seltsiliselega wahetada. (Läheb sirgelt
taha, waatab ennast wälja. Ta pis-
tab käed taskusse ja silmitseb teola
mõtles. Waheaq.)

Frank. Kuidas olen ma ennast Teis
petnud!

Käte (välja waadates) Mis mina sinna parata wõin, kui Te minu üle wale arvamisel olete.

Frank (oma sõnade mõju tema juures lähel pannes) Ma ei pidanud Teid täiesti mitte üheks naisuguseks naesterahwaks, kes iga ihuga oma hingest ja oma armastusest kõneleb.

Käte (wihaselt) Seda ei tee ma ka mitte.

Frank (lähel taha pahemale poole ja tuleb temale naeratades vastu) Muidugi mitte. Seda teadsin ma just niisama hästi kui Teiegi, et Teie mitte nende nõnda-nimetatud peenetest daamedest ei ole — kes nii lahkuseks ja okmaliseks on. (Käte astub sohwa taha. Fr. kõneleb nüüd tõelikult, kuna tema ironiliselt naeratab.)

Küll on ometi naesterahwad arad.
 Frank karjuwad nad wabaduste
 järele ja kui siis see wabastaja tu-
 leb, on neil hirm ja nad pistawad
 putru.

Käte (ironiliselt) Wäga õige — —
 wäga õige!

Frank. Kas teate weel, kui naeru-
 wääriliseks meie mõlemad seela-
 kangust läbinäimises mõlemate
 sugude wahel pidasime — — na,
 kangem kui Teie praegu olete, ei
 wõi ükski naene enam olla. Kas
 leiata, et see järjekindl on?!

Käte (pöörab tema poole, tuleb ettepoole
 — — — Fr. ei waata talle otsa)

Kui ma nüüd siia jääsin. (Fr.
 waatab rõõmuga üles. Ruttu.)

Ainult sekundiks muidugi — —
 (Ta ei tea mitte kuidas wõolli lau-
 set lõpetada.)

Frank (wäga loomulikult)

Siis võiksime juttu ajada.

Käte (mokaant) Kui äritaw!

Frank (naerdes) Ärge olge nii lahkuse-
seta. — Meie võiksime ju ka
theed juua.

Käte (üllatult naerdes) Siin?

Frank (tema juurde astudes) Ja, ma
teen õige rööwkõigu kõõki. Me
peame nii kui nii tuld ahju
panema ja tuba tuulutama.

Käte (kohkunult) Kuidas Teie seda
teate?

Frank. Wõi ei ole see õige?

Käte. Ja. Aga mul on päris õudne,
et Teie seda teate.

Frank (astub temale lähemale
ja kõneleb tähendusega)

Kui nars inimest üksteisele
täiesti sümpatilsed on, võib teine
teise mõtteid lugeda.

Käte (tema pilgu läbi segasena saades,
katsub oma segadust wanjata) Loo?

Frank (tungiwalt) Ja et ma tean, et me luld peame tegema, et tuba tuulutada - -

Käte (tema juurde astudes) Teil ei ole sugugi waja nii uhke selle pääle olla, et Te seda teate. See on ka minu ainsam mõte, mille Te ära olete arwanud.

Frank. Loo!

Käte (kuiwalt) Wõi ei ole see nõnda?

Frank (läheneb talle) Tean ma Teile veel mõnda nimetama?

Käte (taganeb kamina poole, torjudes) Ei, tänan.

Frank (waljumini) Ah palun! Mõtte-lugemine on nii huvitaw.

Käte (häält tõstes) Minu meelest mitte sugugi. Ma leiain, see on wastik ja õudne - -

Frank. Ja, aga - -

Käte - - ja kui Teile arvate, et Te veel rohkem mõtetest ära lugeda

Wäite — —

Ann. Ma tahtsin just — —

Wäite. See ei ole tõsi — — (Ta jätab
 äkki pooleli ja kõneleb järgnevat
 ääris rahulikult) Issand Jumal,
 niipärast karjume õieti nii?
 Teisab näoga kamina poole.)

Ann. (nõrk seistes, väga kind-
 lalt.) Ma tahtsin parajasti
 telda — kui Teie nii wiisanalt
 mulle waheli tulite — et meie
 ameti tuld tegema peame
 klaveri pärast — —

Wäite (pöörab end üllatult tema
 poole, kiirelt) Mis teate Teie
 klaverist? (äkki) Ah. (wäike
 rahutuks saades) Kas Teie
 teate, kes mina olen?

Ann (rahulikult) Ei. Kas Teie
 teate, kes mina olen?

Wäite (kergendatult) Ei.

Ann. Kas tahate seda teada

saada?

Käte. Ei (Läheb jälle namina juurde) Ei.

Frank (hoopis ilma segaduseta) Meie
tulvus naotars na rõiv muinas-
loolise, kui me oma nimenaarti-
sid vahetaksime - eks ole?

Käte (segane) ja - ei - see tähendab,
ma ei leia nii midagi muinas-
loolist.

Frank. Veel mitte. Aga laake me is-
tume enne noduselt oma thetasside
juures, küll siis läheb luuloliseks.

Käte (tema poole poordes) Teie kõnelete,
nagu oleks see maja meie oma.
(Totub sohva pääle.)

Frank Teie olete hobeloxikene ja see
maja on kolme karu oma. (Teisab
sohva taga.)

Käte (tema sõna meelega mitte tähele
pannes.) Aga esialgu ei tea Te su-
gugi, kas siin ka theed on.

Frank. Hobeloxikene ei teadnud ka

mitte, et ta suppi saab leidma.

Käte. Millest Te äieti kõnelete?

Frank (numardab soovaleeni üle, etteheitvalt) Kas tahate wast ütelda, et Te muinasjutu Hõbelokikesest ära olete unustanud?

Käte. Ja.

Frank. Siis kõbenege. (K. kochitab õlasid ja pöörab end kamina poole.) Üks kindlamatest tundemärrkidest, et väljavalitute seast oled on see, et oma lapsepõlwe muinasjuttusid mitte ära ei unusta. See näitab, et me veel tunda võime nagu lapsed. Sell ajal ei jatkunud meile alasti tõsisusest, me lõime enestele muinasilma. Laste kuningriigi! Peaegu kõik peame selle aga pöörast maha jätma. Kuid väljavalitud võivad ikka

jälle sinna tagasi poorda. Nad ei unusta ialgi oma mängusid ja unenägusid. See ongi, mis nende luuleilma eestab ja nende mõtetele ilu annab. Kuidas võite aga Teie lasteriiki tagasi pöörata, kui Teie ära olete unustanud, kuidas üks laps tunneb? ja kuidas võiksite Teie enesele teda meelde tuletada, kui Teie kõige tähtsamad, lapsepõlvete muinaslugusid enam ei tunne.

Käte (tema jutustamisest valmistatud, tahker olekus parimal pool sohva pääl) Palun juttuotage mulle Hõbelonikesest ja narudest.

Frank (väga lihtsalt) Küi siis — —
Ta läks ühel päeval jalutama, süäl jõudis ta metsas väikese majakese juurde, sellis elasivad kolm naru. Nad ei olnud aga mitte kodus. Tääl sõi ta siis

esiteks nende supi ära — see tähendab, vanade karude suppi maitses ta ainult, aga väikse karu oma söi ta kõik ära.

Käte. Ah ja, nüüd tuleb mulle jälle meelde.

Frank (vaimustatud) Kas näete nüüd — Te mäletate veel. (Istut Käte korvale sohva peäle, see ei nihku mitte kaugemale.) Ma teadsin, et Teie meie hulgast olete kui Te ennist omaette üht ariet laulsite. See on ka niisugune tundemärk.

Käte (roomsalt) Niisugune inimene kui Teie, ei ole mulle ialgi veel ette tulnud.

Frank (rahulikult ja tõsiselt) Ma olen Teid ka juba ammu otsinud.

Käte (tõuseb segaselt püsti) Kas meie vahest ehk — — —

Frank (roomsalt püsti karates)

Theed ei teeks? Muidugi. (Ja kõhub paremale poole) Enne peame ruttu tuld tegema. Seda oleksivad õige need kolm naru teha võinud, emme kui nad wälja löksivad. Meil läheb paberit, puid ja süsa tarwis.

Käte. Ma tean kuidas tuld tehtaks.

Frank (tõmbab ühe ajalehe taskust)
 Too? Nä, rebige siis aga see süü wäikesteks tükkideks ja pange kaminasse, (K. wõtab paberi mehhaniliselt) kuni mina süsa ja muud kraami tuon. (Ja läheb ruttu pahemalt poolt wälja, uot lahti jättes. Käte läheb kamina juurde, siis seisab ühe silmapilgu päris wagus, hakkab jänelmõttelikult ajalehte katri rebimise; viskab siis tüki põrandale.)

Käte (wäga kindlalt) Ei, Käte, see ei lähe. (Läheb tooli juurde. Pahemal pool, ronib üles, wõtab kubara

warnast, tuleb tooli päält maha, paneb ruttu nibara pähe, lähel kuni keelele, wõtab warju ja nin-
dad laua päält, astub ühe juurde, waatab unse poole, wõtab kleidi kõrgesse ja mõtleb aknalaua
pääle ronida. See rõis peab väga ruttu sündima. Kui ta parajasti
ülesse saab, tuleb Frank katal
paremas käes ja sõekast pakemas-
sisse. Nad ei naera mõlemad.)

Frank (jääb läweli seisma ja
näeb teda) Halloh!

Käte (karjub) Ah! (lasub rõhku
oma kleidi alla ja waatab
ümber. Frank seab katta
sõekasti pääle ja selle siis
põrandale. Käte istub akna-
laua pääl.)

Frank (truuusündameli kull) Mispräst?

Käte (aknalaua pääl, niisamuti)
On parem.

Frank. Mis siis on? Oleks nii lõbus
olnud. Teie wõite mind loesti ufal-
dada. (Poole naeratusega) Ma
olen täiesti pui. Ma ei ole kardetaw.
(Astub tema juurde)

Käte (tõelikult, kuid oma sõnade
mõttest täiesti aru saades)
Kardetawad mehed ei ole pooltki
nii kardetawad kui puid.

Frank (natsub tõsiselt nõnelda) Kull
Te näete, et meie theekandl päris
comme il faut on, kui Te ^{antud} thee ära
lete joonud.

Käte. (nahnleb) Aga ma ei wõi toe-
puolest jääda.

Frank. Teil saab rahju olema, kui
Te lähete, Te teate seda päris
selgesti.

Käte. Parema, kui et mul rahju oleks,
et ma jäänud olen.

Frank (lihtsalt) Nii hasti kui Teiega,
ei ole ma veel kelleligi läbi saanud.

(Ja lähleb klaveri juurde, tõstab naane üles ja waatab nagu harilikult selle alla, säälgjuures aga Kädet alt üles tähele prannes.)

Kui Te pirtsakas olla tahate ja hääd juhust, kord loomulik olla, võest ära minna lasta tahate —

(Käte paneb wärju jne. aknalana pääle, ronib maha, lähleb pahemale poole, wõtab katla, kannab ta kannina juurde, lastb sinna põlwili ja topib paberikaminasse. Frank naeratab ja kannab ruttu sõekasti sinna.

Käte. Niiud puud. (Frank wõtab puud ja paneb kaminasse, Käte kallab söed tagant järelle. Fr. wõtab tikud taovust.)

Frank Siin on tikk. (K. wõtab ühe) (Fr lähleb tagant neokelt pahemale poole, kuna K. tuld süütab.) Soo, niiud taon ma

tassid ja muu kraami. (Ukse juures
 hakkleb ta) ütlege õige, Teie ei jookse
 ometi jälle minema, seni kui ma
 wäljas olen. (K. wõtab kübara ära
 ja paneb ta sohwa pääle, siis pöörab
 ta jälle tule poole, rumartab kamina
 juures, paneb puud juurde, seab katta
 pääle; Fr. peab teda silmas, siis hüüab
 ta kikiwarwul sohwa juurde, wõtab
 tema kübara ja hüüab sellega õige
 kiirelt uksest wälja, heidab wälja.
 minnes pilgu tema pääle, jätab
 ukse lahti. K. istub pingi (Stöcker)
 pääl ja ohkab lõbulundmisest.)

Käte. Ah Käte, miks siis na mitte?

See on midagi sinu tulevase roma-
 ni jaoks ja kui liig — (ta täuseb
 piisti) — wõid sa ju minna. (Sohwa
 juures) Kus mu kübar on? (Frank
 tuleb tagasi. Tal ripuvad par. näe
 sõrmede otsas üks odaw teekann ja
 kaks tassi. Sellesamas näes on tal

mõned noad ja nahklid, kaks alus-
tassi ja wõitvõs. Puhemas näes on
tal madal leiwataldrik, mille pääle
ta Käte kübara on paigutanud.
Pool leiba on tal naenta all, teises
naentlas hoiab ta piimanõuu.

Suus hoiab ta väikest paberitorti.)

Frank. Igo siin on kõik (Käte
naerab teda niimoodi nähes,
läheb keelele pah. poole ja aitab
tal asju laua pääle panna. Ta
annab end nüüd seisukorra humori
hoolde.)

Frank (paberitort suus) Wõtke
tassiol. (Ta teeb seda.) Nüüd noad,
ettevaatlikult, teekann - - nüüd
tee. - Siin on piim - siin leib -
(hoiab paberitordi huultega tema
poole) ja - siin - suhkur.

Käte. Nii, nüüd wõite järel waadata,
kas wesi keeb, seni kui ma lauda
katan. (Fr. läheb tule juurde,

tema katab ruttu lauda, paneb kibara, warju jne. klaveri pääle. Paneb thee-
asjad lagumise lauatsa pääle,
siis paneb theed kannu.)

Kate. Kust Te oieti kõige selle leiidsite?

Frank. Seda peate Teie ometi teadma.

Teie tunnete ju maja.

Kate (wähe segane) See on wisti'ste wana
passijamaesterahwa tagawara.

Frank. Kui prosaline! Karuema peate
Te ütlima. (Mõlemad naerawad)

Millest saab oieti aru kui seesugune
katab keeb?

Kate. Ma usun, kui ta aurrab.

Frank (pöörab end tema poole, natsub
tõsisesse jääda) Ei, ma usun, ta
peab mullisid ajama

Kate (kamina poole kumarkile) Nüüd
laulab ta nature. Mis see tähendab?

Frank. Ma ei tea (täis kumori) Ma
soowiksin, et me kokkaraamat ühes
oleksime toonud. (Kate naerab ja

toetab ühe põlve pingi peäle. Frank seisab piirte ja waatab naeratades tema peäle.)

Teie juuksed on wähe sasised.

Käte (lahkelt ja loomulikult) Loo?

Kust siis?

Frank. Sinna ei ulata Teie ise juurdegi, siin — (ta puudutab tema juukseid.)

Käte (tagasitõrjuwalt) Palun!
(tõuseb üles, lähleb laha poole, waatab aknast wälja.)

Frank (teda silmitsedes) selg tule poole) ja ta tõusis üles ja sammus kuninglikkude liigutustega läbi toa. Siis libises rõõm pilk, mis meest silmapilgu kannatad uhkusega riwas — — (Käte naerab ja pöörab ennast ta poole.)

Käte Ei ole mingit mõtet Teile midagi ette teha katsuda.

Frank (neratab) Ei midagi. (Toetab
 ühe põlve pehema sohvaotsa peäle.)
 Kuid Teil on päris õigus esialgu
 veel natuke okkaline olla. Üks tõesti
 kena tüdruk ei tohi ju esite sugugi
 teistmoodi olla.

Käte (astub protestides tema poole)
 Ma ei ole sugugi mõni tõesti kena
 tüdruk — see tähendab — ma olen
 inimene iseloomuga nagu Teiegi.
 (Fr. waatab tema peäle üles, naeratab
 tähendusrikkalt, K. läheb segaselt)
 Oh katal! (Läheb kiirelt kamina
 juurde.)

Frank (kuna K. temast mööda läheb)
 Ahaa! Onnad.

Käte (nartlikult, katla juures) Ei —
 — aga — — (Fr. astub ja juurde)

Frank (ruttu) Ja muliseb — — Ja
 muliseb — —

Käte. Ja. (Nad rumardavad mõlemad
 üle katla.)

Käte (ärihulult) Tõstke ta üles.

Ruttu!

Frank. Ma põletan enda ära.

Käte (temale oma taskurätti andes)

Tõhne! (Fr. kumardab, et kätalt võtta ja mahib taskurätti oma pahema käe ümber.) Ei mitte nii!

K. kumardab, nad panevad mõlemad käed külge.

Frank. (naerdes) Larne lahti!

(võtab katla ja jookseb fellega lausa juurde, võtab tüki leiba ja paneb selle katla wanga alla.)

Au! (võtab katla paremasse kätt, valab wett kannusse)

Käte (jookseb hirmul tema juurde)

Kas olete ennaost ära põletanud?

Frank (karjub, nagu oleks tal suur walu)

Ma arwan. (K. mahib taskurätti ettevaatlikult lahti ja waatleb tema kätt. Tema krimp-
sutab walulikult oma nägu küi.

K. talle otsa vaatab ja naerab, kui ta tema kätt vaatleb. Ta raputab sõrme. Käte (võtab oma taskurati ja lasab tema kätte lahti) Ei (Fr naerab, lähed par. poole, seab natla ramiina kaitseivõre päale, viskab leivaküri söekasti, K. pöörab naera ~~toita~~ laua poole — — Fr. lähed pak. poole koonde tagasi.) Kas hakkame nüüd theed jooma? (Punane tulikuma langeb sohva päale. Fr. paremat, K. pahemat kätt lauda. Käte segab lusikaga theekannus.)

Frank. Õige kange ja väga palju suhkrut, palun.

Käte. Kui vähe praktilised me oleme, mis? Me peame mõlemad küll kunstnikud olema.

Frank. Ehn värt nii rikkad, et meil kunagi praktiliste asjadega tegemist pole olnud.

Käte. Ah ei, rikkad inimesed ei oska

ennaost nii lõbustada. (Ta on nars
tassi täis walanud, lükkab ühe
tema poolle — — theekannu maha
pannes juhtuwad nende pilgud
kokku.)

Frank (piknamisi) Na, igatahes
oleme jälle — — üheskoos.
(Käte lööb silmad maha. Wõike
segaduse wahwaeg.)

Käte (wähe sunnitult) Kas thee on nii
hää?

Frank (mõtted laiali, ei ole weel joonud.)
Ja, tänan, suurepäraline. (Lühike
wahwaeg — — siis nagu pilgates
seisukorra sunnitud oleku üle.)
Tore päew, mis? (Käte naerab,
siis waatab talle tõsiselt otsa.)

Käte. Teil ei wõi sugugi mõni iga-
päewane amet olla?

Frank (nalgitades) Ma teen ainult
wigurid, et Teil mitte aru ei arwaks,
mis ma olen. (Wahwaeg — — siis

numartab ta ettepoole üle laua)

Olete Teie juba kord armastanud?

Käte (naeratab mõttes) Ma olen
kakskümmend ühessa aastat wana

Frank (sõbralikult) Kuudas moodi
oli esimene? jutustage kord.

Käte. Ma ei tea enam sugugi, kes esi-
mine oli!

Frank. Kii palju?

Käte (lihtsalt) Minu elus on naht
seitsi mehed osa dendanud, iheed
kes muile meeldisiwad ja teised
kellele mina meeldisin. — — —

Kad ei olnud aga millalgi iheed
ja neesamud. (Kajatab end tagasi.)

See on minu saatus.

Frank (nähku) Siis ei ole Teile veel
kunagi õige wastu juhtunud.

Käte. Ma olen alles kakskümmend.
ühessa aastat wana.

Frank. Küll ta tuleb veel.

Käte (nähku) Seda loodan ma wäga.

(Mõlemad naeravad. Nad joovad, Frank paneb teda tähele wahetpidamata. Käte pilk juhtub tema omaga kokku, ta paneb tassi lauale ja segab teda ümber mahakloodud silmil. Siis waatab ta jälle üles ja jälle juhtuvad nende silmad kokku) pilgud kokku. K. naeratab wahel nerviliselt ja lööb jälle silmad maha. Frank seab oma tassi laua päale, waatab talle kindlalt otsa, künnamaukid laua pääle tuelatud. — Käte näeb väga rahutuks tehtud wälja.)

Frank (wahetaja järel) Kas usute armastust esimese pilgu järel?

Käte (segaselt) Ja — — — ei — — — ma ei tea.

Frank. See on ometi ainus tõsine armastus, mis?

Käte (waatab talle silma sisse) Ja.

Frank. Heegi tuleb vastu ja äkki

on niisugune kentsakas tundmus
 kuulas.

Käte (näht südame pääle pannes) ja --
 ja süin -

Frank (öörub oma põlwe) ja - - - ja süin.

Kas Teie ei tunne seda põlwe (waimus-
 talud) Kas see ei ole suurepäraline
 ja erutaw ja ületõdse elus ainsam!

Käte (kurwalt) ja ikka nii ruttu mööda.

Frank (tõsiselt) ja - - - ikka. (Toetab
 pääd näe pääle) See tähendab
 (wäheaug) Kas Teie na ei arwa, et
 kui õige seltsiline leitud on, siis jääb
 see nii.

Käte (wäga tõsiselt) ja. (wäheaug.)
 (Tawaatab talle otsa. K. lööb
 silmad maha.)

Frank. (haarab üli lanna tema näe
 järel) Oka armastan Teid.

Käte (piinlikult segane) Palun - - -
 mitte.

Frank. Teie neate seda ometi tähetele

olema pannud.

Käte. Huidas võite Teie — — — mind
juba — — —

Frank. Armastama hakkama
lähel väga ruttu.

Käte. Teie olete ära kõik rinnunud
seega, et mulle seda praegu juba
iitlete.

Frank. Mispärast mitte praegu?
Tõelisemaks kui praegu ei või
see enam minna.

Käte. Aga see on ju ometi valesti
pääle hakatud, kui armastatakse
enne kui teatakse, kas siiski seega
korku sünnitaks.

Frank (väga tõsine) Oh ei. Kui me
teinuleist armastame, siis sünnime
ka korku. See tuleb iseenesest,
naturese lää tahtmisega. Aga
kui me kõige paremad sõbrad
oleksime — — — armastama ei
võiks me endid mitte sundida.

Nii siis armasturge hakkame meie
õigest otsast pääle.

Käte (ühe silmapilgu järel mõtlemise
järel) See ei ole loogiline.

Frank (ruttu) Armastus ei ole millalgi
loogiline.

Käte. (pöörab end tema poole, püüamisi)
Atga kui Teie, nagu Te praegu ütlete,
üht naesterahvast armastate, neda
Te waevalt tunnete — — —

Frank (otsekoheselt) Siis võiks ta nii
halb olla kui takes, wõi nii — — —
abielus olla kui takes. (Nad naeravad
mõlemad tasa) Ma jätansin küür
maha ja läheksin sinna, kus tema
on.

Käte (waimustatud) Nii peab armastama,
— — — mis?

Frank (tema poole kumardades)
Nii armastan mina Teid. (H.
pöörab end kõrwale) — wahearg.) Kas
Teie mehest võite teadme peate, enne

kui Te teda armastada võiksite ?

Käte (oma ette waadates) Ei, kui
teda armastaksin, siis võiksin
talle kõik andeks anda. Aga -

- - (Ta hääl väriseb ärevusest)

Ma ei ole ialgi mõelnud, et
keegi mind nii armastada võiks.

(Fr. paneb oma käe tema käe pääle.

Ta tõuseb pool kartlikult üles,
waatab talle otsa ja tõmbab
oma käe tagasi; siis lähneb
ta pahemale poole taha)

Aga Teie ei mõtle seda ju sugugi.

nii. (Fr. tõuseb püsti ja lähneb
laua tagast tema poole, ta taga-
neb wõhe tagasi ja sirutab käed
wammutades tema poole wälja.)

Palun, palun (Ta lähneb pikka-
misi anna juurde ja waatab
wälja.)

Frants (akna juures) Kõhe hakkab
sadama.

(Käitelawa on wahesüäl pimedamaks
löinud nii nagu oles taewas pilvesse
löinud.)

Käte (naeruliselt) Ma pean nüüd
minema (Ta astub sohwa juurde et
nübarat ja varju wotta.)

Frank. Teid ei wõi praegu minna.
Warsti tuleb aine.

Käte (kardlikult nübar naes) Wõim
ei te mulle midagi.

Frank (üht sarmu tema poole astudes
õrnas toonis) Aga mina ei wõiks
seda ära kannata da, Teid wõigas
puksewikkuna näes teada. Kui loom
Teie ilusad juuksed saasid ja wõim
Teie armast nagu piitsutab.

Käte (waatab talle länuulikult ja
üllatult otsa, paneb oma nübara
jälle näest siis pirkamisi) Kui
armas oled ma Teile? (Lõhub
ettepoole diwani prakema otsa juurde)

Frank (tema juures) Kuidas wõim ma
siis teisiti? Kas mitte igawes Teile
ei armasta? (wõtab Käte näe.)

Käte (pikkamisi, nõrgalt naeratades)
 Ja. Aga keegi ei löödi sellest kee-
 ma vihma käes (über) ümber jook-
 sen wõi mitte.

Frank (õige tema lähedal, tema üle
 kumardades, wõtab kättot sinni)
 Mina tahan Sind pärast poolas
 olla. Ma tahan Sind naitseda --

Käte (ratta) Ei - - ei. See ei lähe.

Frank (õrnalt püüab oma käed
 tema ümber, tema taga seista.)

Ma tahan Sind kaista, mu terve
 elu aeg. Ma armastan Sind.

Käte (hingetu, äritud, aga tema nõi-
 dusest nammitsas) Ah, mis
 teeme meie!

Frank (wõtab teda õrnalt oma
 kätte waha, oma nägu tema
 oma lähedal. Ta waatab talle
 silma. Siis suudleb ta teda nana
 ja südamest huultle pääle. K.
 annab end taitsa selle silmapilgule.
 Näid on peaäigu pime. Mõimistab.

Käte jahmatas ja taganes põhemale poole neskele. Kuskut ühe istme pääle paremal rüüt lauast. Hakkas nutma, peidab oma näo ära ja nuuksutab. Fr. lähleb rahulikult anna juurde ja paneb selle rinni. Lähleb pahem. poole ette, siis Käte juurde. See nutab kibedalt. Fr. istub laua pääle tema kõrvalle. Kui jälle müristab, waatab K. äkki ules. Fr. wõtab tema kätte oma pihku.)

Käte. Ei, ei. Teie ei mõtle seda ometi mitte õiglaselt. (Kuuldub wihma waarta äkent pragisewat. Fr. on piiristi tõusnud ja pöörab tema poole. K. taganes naigele tahapooli; väga ärikalud.) Teie teete, nagu armastaksite Teie mind, et mina aga jõrel annaksin. Ja pärast põlgate Teie mind ja naerate minu üle. (Fr. pöörab end ära ja näeb väga murelik wõtja.) Teie naerate ju praegu juba. (K. lähleb tema juurde, ta waatab talle nurwalt otsa, K.

Lähel rohe peh-meks.). Oh! Antre
 mulle andeks; palun! (Wihm jabb
 tōsamaks). Palun! (Frank wõtab
 kättega tō ümberot rinni — — K.
 waatab talle näkku) Ma wõisin Teid
 nii armastata (pikkamisi, sammu
 tema juurest eemale ettepoole astudes.)
 Kui ma uskuda wõiksin — — kui
 ma teaksin — — (wuhelag.)

Frank (waatab talle otsa, siis õrnalt
 aga tōsiselt) Ma tunnen, et Sa
 õiglane oled, sest et ma su silma
 waatusin. Rohkem tõendusid ei ole
 tarwis, kui armastatansa.

Käte (pöörab tema poole, lähel talle
 wähe lähemale.) Te ütlete seda nagu
 oleks Teil wäga palju äranägemisi.

Frank (lihtsalt ja otsesõnaseselt)
 Ma tahan sulle õigust ütelda.
 Ma uskusin rahu aega, et ma
 armastan, aga nüüd tean ma, et
 sina minu esimene tõsine armastus
 oled.

Käte (waatab talle rõõmuga otsa, siis

taganedes, jälle naheldes) Ah seda
 ütlevad kõik. (Kurva naeratusega)
 Nii rumal ma ju ka ei ole, et ma
 seda ei teaks, et paljud mehed ainult
 sellepärast suudlevad, et näha saada,
 kas tüdruk sellega nõuus on. (Lõhe
 par. p. keskele.)

Frank (pahemal pool lauda, tooli
 vastu najatades) See on vieti väga
 ülekohtune, et Teie tõendate, mina
 ei olewat mitte õiglane, kuna ma
 — — — seda ometi olen.

Käte (sisemiselt tungil lõhe tema juurde,
 paneb oma näed tema näearre pääle)
 Sa pead ainuüksi minu oma olema.
 Sa ei suudle ialgi enam kedagi teist,
 eks ole?

Frank (naeratades) Falgi.

Käte (sisemiselt tungil) Sa ei vaatagi
 kellegi pääle, ei lipitse kellegi iimber?

Frank Ei, ei minu arm.

Käte (ruttu end ära pöörates.)

Oh Jumal, kuidas wõin ma siis teada, kas see tõsi on (Fr. koitab teda käeraudmest, nii et ära ei saa minna.)

Frank (peaaegu wõlilalt) Ja ei wõi seda mitte teada. Ja pead mind usaldama.

Käte (kellele tema autoritat imponeerib, alandlikult) Ja, ma tahan. Ma ei ole ju muidu mitte nii umbusklik, aga mul on niisugune hirm, et Lind kaotalla wõisid, ja (wõlku lööb) äike wutab mind. (Ja paneb käe üle silmade. Fr. lähleb rahulikult anna juurde. K. wõtab käe silmade eest. Ehmatas kui näeb, et tema enam ta juures ei ole.)

Mis Te sääl teete?

Frank (akna juures, poovab end tema poole; rahulikult)

Ma tõmban seerüüded ette, et

Ja wälku mitte ei näeks. (Tombab kardinaad
kinni.)

Käte (waatab talle umbusklikult otsa,
paneb siis ruttu küünlad põlema.
Niipea kui kardinaad ees on näite-
lawe ainult kamina tulest walgus-
tatud.)

Frank (pöörab ennast akna juures
ümber ja näeb kuid K. küünlaid
põlema paneb.) Ja, see on hõõmõte.
Küüd ei näe meie enam wälku nii.
K. pöörab end umbusklikult tema
poole, nägu küünaldeest walgustatud.)
Fr. jahmatab kui tema umbusk-
likku pilku näeb.)

Frank. Mis on?

Käte. Ma mõtlesin, et teete tuba pime-
daks, et Te siis nägemata ära võiksite
hiilida. (Fr pöörab end nõuutalt
ära. K. pöörab end tema poole, ilma
ägedamaks minnes.)

Mispärast pöörate ennast ära?

Kar olen Teile juba igawaks läi-
nud? (Fr. waatab talle palawalt
otsa, K. taganeb, Ei, ei.
Ah, mispärast tulite mulle jörel?

(Ta tuleb keskelt alla par. p. ette.)

Teil tinnkisite minu ligi. Ma
ei ole muidu mitte nii nõrk,
kuid täna. — — — (Istub par.

poole sohwa pääle, nutab kibe-
masti. Fr. seisab keskel ja
waatleb teda tõsiselt kuni ta
wähe rähkulisemaks jääb.

Järgneva kõne ajal muutub ta
wähe rahkulisemaks.)

Franz (seisab keskel) Ma ei
täna mitte kauem Teile pääle
tinnkuda. Aga ma ei kähe mitte
ära, nii kaua kui Te mind
lubate oma juurde jääda.

Seda wannun ma Teile. Kui
ma Teid juba aastaid tunnek-
sin, rohkem armastada kui

praegu ei võiks ma Teid mitte. Meie
 oleme teineteises inimese ära tund-
 nud. Meie leidsime ruttu üksteist.
 Mina usun Teid nüüd — — —
 alati. (Kate waatab üles). Nii
 peate ka Teie minu vastu olema,
 kui meie armastusel neetust peab
 olema. (K. on puksi tõusnud ja lähub
 alandlikult tema juurde.)

Kate. Kuidas Te misid jälgama peate,
 et ma naisugune olen.

Frank (haarab ta käest kinni, õrnalt.)

Ei, arm ma mäistan kõike.

Kate (pinna müüdi ja tõsiselt.) Kas
 tõesti?

Frank (rahulikult) Ma armastan Sind,
 sest et Sa naisugune oled. — — —

Kate (waatab kalle otsa. Tema nätt
 oma mõlema käega sililades.)

Ja lõpuks, miks ei peaks Teie mind
 ka mitte esimese pilguga olema
 armastama hakkanud. Mul

juhtus ju Teiega niisamuti.

Frank (naeratades) Ma armastasin
Lind, nii kui ma wagunisse
astusin. Ei - - - juba enne - - -
kui ma oma jala trepiast-
mele seadsin.

Käte. Siis olin ikka mina esimene,
kes armastama hakkas. Ma
nägin wiltu arnast kuidas Teie
jaamaesist mööda alla tulite.
Mul oli niisugune, et Te mööda
lähete.

Frank. Ja mina kartsin nii, et
Sa mitte roõgis ei ole. (Sa on
raie tema ümber pannud ja
talutab teda paremale poole
naminä juurde.)

Käte (naeratades). Teie ei tunnud
mind ju sugugi!

Frank. Aga ma võtsin ikka
Lind. Kui ma reisi pääle
läksin, kui ma jalutasin, waato-

sin ma naesterakwateli otsa, kas ma
 sind ei leiaks. Ühe juures oli kõnaks,
 teise juures lokurkene pale sees, jälle
 teise juures üks sõna, naeratus, nii
 et ma mõtlesin, see ta on. Aga täna
 olid ta tõesti. Wümanas olen ma sind
 leidnud. (Ta kaisutab teda.)

Käte ja ta ei lähe enam ära minu
 juurest?

Frank. Ei ialgi enam.

(Kuulures wihma sadawat. Fr. wõtab
 kowemine tema ümber kinni,
 paleid üksteise wastu surutud --

Käte teeb enese wakaraks, istub sohwa pääle,
 ja waatab mõtetes tuld. Fr istub
 tema kõrwal pingi pääle. K. hoiab
 tema kätt oma käte wahel.)

Käte (kui Fr. tema juurde on istunud.)
 ja, nii -- --

Frank (uniolawalt) Kõlleme nagu istu-
 sine oma kamina ääres. Nii tahame
 tihti istuda -- ja wihma krabise-
 mist kuulatada, mis? Oma enese
 wahuses hurtrikus keset metsa.

Käte (ornalt) Keset metsa.

Frank. Ja, Lina ja mina ühne üksi.
kas see ei ole ilus?

Käte Ja — — (unistades, väga tassa)
Lähme nüüd koke sinna.

Frank (silmi rinni piigistades)
Kui enam ei sada. (Fr. taetab ennast
rinniste silmadega teme najale (nagu)
nagu magaks ka. Käte vaatab
unistades tulde. (Kell läöb kuus.)

Käte (johmatab, kui unest ärgates)
Kuus! (rahulult) Kelle olin ma
svota ära unustanud.

Frank (rinniste silmadega) Metsas
ei ole kellesid.

Käte (nähutab rahulult temast eemale)
Meie peame nüüd mõistlikud
olema.

Frank (tema poole üles vaadates)
Leda me ju oleme. Teised on mõist-
matad. (Ta näitab akna poole)
Süäl väljas omas suures rõu-
nikkas ilmas. (Kumardab vastu
tema poole ja paneb käe tema

131187

Umbur) Siin on paradüis.

Käte Kuid meie ei ole veel küpsed paradüisi jaoks. Meie peame tagasi pöörama ilma. Siia wilkuma kamina tule juurde ei wõi me jääda. (Ta astub akna juurde ja tõmbab kardinaadest ära. Walge hele walgus, mis tuli ja küünalde paisti ära matas, tungib annast sisse. Tuul.)

Lääl: Lääl wäljas on torm, on elu. Kui meie armastus tõsine on, siis peab ta tuulele ja marule vastu.

Frank (pöökib sohwa pääl, hoiab paludes käed purti) ja. Aga jääme veel wäheseseks siia tull juurd istuma.

Käte (tema näsa heides) Ei. Ma pean minema. — — Küüd koke.

Frank (suudleb tema kõsa) Millal naen ma Sind jälle?

Käte Warsti.

Frank. Kuna?

Käte (on püüsti tõusnud) Kelja nädala pärast.

Frank (protesteerib) Nelja nädala
pärast! Seda ei kannata ma ära!
Käte. Ütleme — — nelja teistkümnne
päeva pärast.

Frank. Liiga kaua.

Käte Kokkensa. (Lõhub keekspainna
ette.)

Frank. Homme?

Käte. Homme, kell 3 — —

Frank Nii kaua ei wõi ma oodata.

Käte. Olgu siis — pool kalma.

Frank Kus kohal?

Käte Seda ma kirjutan sulle veel.
(Naerdes) Ah, ma ei tea ju sugugi
Sinu nime. Küüd peame endid
wist kull teineteisele esitellena

Frank (na naerdes) Ja. wiimata pead
Sa ometi teadma, kellele Sa mehele
lähed! (Ja teeb naljalt sügawa
kumarduse.) Nii siis — —
(Helistalukse majaurse juures,
nad waatavad ehmatades teine-
teisele otsa ja lõnewad wäga tõsi-
sens. (Wähealg.)

Frank Mä peibi n järel waatama?

Käte (wähese järelmõtlemise järel.)

Ka Ei. Mine Lina ruttu säälikaudu (näitab akna pääle) minema kust sa tulid. See ei lähe ometi, et meid sinu üheskoos nähtakse. Homseni, sünnaja ees. (Näitab talle lahkelt pääga, läheb siis ruttu wälja. Fr. waatab ühe sekundi talle waimustalult järele, wõtab siis ruttu oma nõbara ja ronib aknast wälja.)

(Kõjas kuulatakse Anni't ütlevad:
Sääli sa oledgi, ma toon sulle
wihmawarju.)

Kolmas etteaste

Käte. Annie

(Annie pahemalt poolt rattasõitja-
ülikonnas wihmawari kõrs Käte tema
järel, katsub oma segadust wõrjata)

Annie (sisse astudes) Kuu naha see
pikse wihm kestab (astub kerkpaina)

Käte. Hirmus kaua.

Annie. Ema oli nii äritatud Linnu

pärast. Sellepärast istusin ma ratta
peäle, nii juu kui wihun jörel jällis,
et sulle warju tuua. Sul on ju rina
häd riided seljas.

Käte. Wäga armas-sinuust!

Annie. (Käte poole pöördes) Siin jidi
kul wist hirmus igaw olema.

Käte. Ah, ei, igaw ei oleud mitte sugugi
Annie (theeasja tõele pannes) Thee
leidsid sa wist wäljast?

(läheb kamina juurde)

Käte (lana juures) Ja.

Annie (läheb lana juurde) Näib nii
wälja nagu oleksiwad siin naks
inimest theed joonud.

Käte. Naks inimest?

Annie (näitab näpuga) Naks tassi!

Käte. Ja mina join naks tassi, enne
ühest siis tesset.

Annie. (nardes) Ära ole nii loll!

Käte. (lana ülemisel äärel) Na, kas
Frank rääis sinu pool?

Annie. Weel mitte. Kas ta ei oleud
siin? (Ja ütleb seda väga loomu-

likult.)

Käte. Ei (on esialgu päris rahkusetä.)

Ei. (jahmatas siis, nagu saaks talle tööle aikki selgeks. Annie ei märka midagi. Käte toibub jälle oma elumälestusest. Ta seisab paremal pool tooli parem. pool laua juures, rahkudes.) Ei

Annie. (tulle waadates) ilma paha mõtlemata (harmlos). Bobby näis Franki pool, sääl öödi temale, Frank olla siia tulnud. Ta ei olnud minu kirjast vist veel mitte kätte saanud. Müüd on ta tal küll juba näinud. Wahest on ta ema juures näinud, wõi kirjutanud Koh, tule, paneme uksed lukku ja läheme. — (Wahelang) Ah, Käte, mul on nii isorahk tundmus. Ma ei tea ometi mitte, kas see õige oli — et ma Frankile kirjutasin. Kas Sa waatasid üleweel järgi, kas aknad kinni on? (Käte on segane, Annie naeratab.) Ma teadsin, et Sa seda ära unustad. Pane Lina siis kinni. (akna poole nõidates) Mina waatan

waatan siis ulewal jäänd. (Jääb unse juurde seisma.) Lina, ma tean nüüd, kes Piinu nõiduslik reisiseltsiline oli (Wäine wahicag.) Kas sa ei wõi motelda? (Kätepsalajas hirmus) Ei.

Annie. Arwa ära.

Käte. Mis jaoks?

Annie. Frank! (Läheb naerdes wägja)

— — — (Käte seisob esmalt nagu niwistatud, istub siis sohwa pääle ja itleb wäga abitult, kurwalt ja resigneeritult)

Wäene, rumal, wana Käte!

Kolmas waatus

Nagu esimeses waatuses. Wägjas hele päiksepaiste waatuse aegu lähed aegamööda ämaraks. Teisest waatusest saadik on umbes tund aegamööda läinud.

Esimene etteaste

Pr. Spencer. (Siis) Annie

Pr. Spencer (istub sohwa pääl, õmbleb,

waatab iga silmapilks rahutult üles,
nagu wõlako te redagi.)

Kuhu nad nüll peako jääma?

Annie (tagant prak. poolt, rattasõidu-
iirikannas) Nä, emake, siin ma
olen jälle. (Suudleb pr. Spenceri.)

Käte tuleb kohe järgi. Mina söitsin
ees ära. Kas Franki näest ei ole sinja
tulnud?

Pr. Spencer. Ei. Ma olen nii äritatud.
Mis peako see ainult tähendada?
Ta tahtis ju lulla, niipea kui ta
teda nutusid.

Annie. Wähest mõtleb ta jälle teisiti
iimber.

Pr. Spencer. Seda ta ütled nii rahu-
likult! Kuid asi ometi teie elu-
õnnesse puutub!

Annie. Ah ema on see toesti meie elu-
õnn? Ma olen küünd jälle nii kake-
wahel. Ma ei saa sellest mõttest lahti,
et ma wähest ometi mitte sünni's
naone ühe kunstnikule ei ole. --
Mul on nii wähe arusaamist kunstist.

malju rohkem — kirkust.

Enneer (oma ette) Kas Kätel ometi
 üks üigus ei olnud selle Bartlettiga?
 (pult) Aga, armas laps, seda oleksid
 ometi varemalt pidanud eneselle
 üheks legema. ja kui Sa äht meest
 vastad, mis läheb sulle siis tema
 kohta korra?

Ma ei usud Sa tehti, et meest tema
 ometist nii täitsa lahutada võib?
 Kõige rohkem minuga nii tungivalt,
 mis isiwote tüdrukute ümsildusest
 ja õnnest abiellus — siis olin ma
 juba kindel — kui Franke siis kobe
 oleks tulnud, siis oleks nüüd juba
 annu kõik otsustatud olnud. —
 Teid lõpuks ei pruugi ju ometi
 ühe wanaks tüdrukus jääda
 kui na just kunotrikuile mehele
 minda.

Teine etteaste

Endised. Bobby.

(tagant pak. pvalt, ruttu)
 Annie tagasi on?

Sää! Sa oledgi! Siin on Franni käest
uus kiri. Käskjalg löi ta praegu.
(Annab Anniele kirja, see avab ta ruttu.)

Pr. Spencer on äri tütt tüsti karunud,
hoiab nätt kowasti sudame pääl.)

Annie (laeb - siis) Franni kirjutab, et
ta mu kirja alles praegu nätte on
saanud, ta ei olla kodus olnud.

Pr. Spencer. Ta oli ju õõkullipesas.

Annie. Ei, sää! ta ei olnud. Ma küsisin
Kate kaest. Ta kirjutab ta pidaada
minuga kõnelema, tal olla mulle
tähtsat ütelda. Ta tuleb täna õhtu siia.

Pr. Spencer. Jumalale tänu!

Annie (wäinse õhrega) Noh, siis on wist
nüü jälle kõik korras.

Pr. Spencer (suudleb teda) Minu Annie'ne!

Annie naeratab, ta on wähe rusutud.)

Bobby. Tead, Annie, mul on kole hää meel.

Mul oleks õige wastumeelt olnud.

Frankile kõrwalapsu anda! —

Annie. Armas Bobby! jookseb tema juurde,
käisutab ja suudleb teda. B. tõukab
teda wihaselele emale.)

Bobby. Aga Annie! Mis Sul meelde tuleb?
Kas Sa hull oled?

Pr. Spencer. Joo, nüüd tule ka proua
Darbisher'i ringituse lahti. (Lõhe laua-
laeka juurde, kuhu ta esimeses waatuses
pani oli ära panni, võtab selle wälja.)
See tuli täna pääle lõunat, aga ma
ei lausunud Sulle sellest midagi,
et Sind mitte äritada (Annab Annie
kätte panni, Annie istub laua pak. poole
ja teeb lahti. Pr. Spencer paneb teda
uudishimulikult tähele. Bobby istub
paremal pool lauda ja waatab päält.)

Annie. Darbisher'ide poolt siis on kind-
lasti midagi toredat. Tundub, nagu
oleks sulgedest tuulelehitaja. (Ta on
proua paber'i ümber ära wõtnud,
tuleb nähtawale neljannurgeline papp-
noot. Ta wõtab naane ära ja ike
siidipaberisse mõhitud lamea asja
wälja.)

Pr. Spencer. Oh, midagi pehmet! Kind-
lasti pruuditaskurätt. (Wõtab
paber'i seest wärsitud taskurätitasu.

Pr. Spencer nägu avoldat nõige suure-
malt petlumust kui ringitus nähtavale
tulid.

Annie (rahulikult) Tarkuräli reu task.

Pr. Spencer. Skandale!

Annie. Aga ema, ta on ju väga ilus.

Pr. Spencer. Ja, näitemüügi jaoks age
ameti mitte julmaningas.

Annie. Ma tean, see on väga kena,
et nad ülepää minna pääle on mõeldud.

Pr. Spencer. Rumalus! Riikad inime-
selt ringivad inna nõige näruse-
maid asju. (Läheb paremale poole,
istub sohva pääle.)

Annie. Aga ema!

Robert, jätke siia. (Ta võtab ringi-
tuse ettevaatlikult nätle ja istub
pr. Sp. lähedale.)

Pr. Spencer. Misugust asja riikide.
Ei teagi äieti mis ta on!

Robert. Lõiggi, mina tean. See on õo-
müts. (Ta paneb omale põkka ja rüü-
tal paadad loua alla kiinisi, siis
jaakel ta kiinelt pahemale poole,

Annie püüab teda, ta jookseb eest ära.
 Pr. Sp. ja Annie näevavad teda. Annie
 kalub tema käest ringitust ära võtta.
 Pr. Spencer rappub näeru näes.)

Annie, Mitte, Bobby, Sa võtsid ta
 (ära) ju hoopis ära. B. tantsib taas
 ümber) Võta ära pääst. B. jookseb
 par. p. keskele, siis sohva taga.)
 Hõia tema rinni, ema! (tõkest laua
 ette) Pr. Spencer ja Robert jooksevad
 ümber sohva. Nii kui pr. Sp. sohva
 ümber jookseb, jookseb Bobby tagant
 paremalt p. keskele. Annie on ümber
 laua jooksnud ja põrnab Robertiga
 kokku, kes aga jälle ära jookseb
 laua ja sohva vahelt läbi. Pr. Sp.
 on tagant par. poolt sohva taha
 jooksnud, tema ja Annie põrnavad
 taga paremal pool keskel kokku.
 Robert jookseb ringituse laua juurde.
 Kõik kolm näevavad rõõmsalt.)

Holmas etteaste

Endised. Kate.

Käte (ilmub klaasunni lävel, seesamas
üliskannas kui ennegi)

Pr. Spencer. Oh saäl on Käte. (Kad jäävad
seisma, Käte ettepoole, piüiab naerotele)

Pr. Spencer (tuleb pak. p. lüua juurest
hingetu) Meie tuleme Sulle wist järeis
lapsikud ette et me nü moodi mürame,
aga meie olime nüüd nii lobuses tujus.
(Robert wiswab Annile ringituse, Annie
piüiab selle kätte; pr. Spencer kargab kõr-
wale, kui see temast mööda lendab
naerab ja ütleb:) Oo! (Litsub kätel
südamet piöle.)

Annie. Frank kirjutas nimelt, ta tuleb
pöörast.

Käte (norkii pak. p. annab Robertile kätt)
Kuidas näsi näib, Bobby? Ma
siote lind sugugi weel näinud.

Robert. Jere Käte. Mina nägin Lind aga.

Käte. Mii? Kus siis?

(Bobby on piüsti süüsnud, läheb Annie
juurde)

Pr. Spencer. Kui Frankiga rongist maha

tulid. Naljaras, et Te üheskoos reisisite ja Sul mitte aimugi ei olnud, kes ta oli.

Käte (naeratab sunnilult, paneb varju kirjutustaua pääle)

Pr. Spencer. Sa näed haiglane välja.
Käte.

Käte. Ma olen vähe väsinud.

Pr. Spencer. Sa oleks siiski leidnud pikali heitma pääle reisi.

Käte. Oleks vahest parem olnud.

Annie (naeratades) ja naisugune äritaw reis.

Käte (Anniele vastu naeratades) Ja.

Pr. Spencer. Pääle õhtusöögi lähel Sul paremaks.

Annie (pakk käes) Tule Bobby, läheme paneme kingituse teisti juurde (mõlemad ära.)

Pr. Spencer. Ma olen nii rõõmus! Ma ütlesin ju, Sina tood ikka meile õnne.

Käte. (hõsiselt) Loodame seda.

Pr. Spencer (tema tooni läbi tähelepane-

linakes muutunud waatab talle terawalt otsa)
 little Käte, kas Sul see rind tosi taga on?

Käte. Millega?

Pr. Spencer. Millest ja mulle ironist kõneldsid?

Käte. See on müüda.

Pr. Spencer. Mis? See on ruttu lainud.

Mina mõtlesin, see on alles algus.

Käte (ruttu ja rahutult) Ma olin weidikesse
 oma pää naotonud, aga ma nägin
 warsti ära, et sellest omegi midagi wälja
 ei tule.

Pr. Spencer. Et Sina oma pääd võiksid
 naotuda, seda ei oleks ma uskunud.

Käte (on paisti tõusnud ja paar j. neskke
 lainud. Tõsiselt) Mina ei lähe ialgi
 mehele. (katsub naerda) Ma tean,
 seda ütlevad kõik, aga mina räägin
 sula tätt. (annab istub sohwa peäle.)

Pr. Spencer (täis lahkust) Minspärawst siis
 mitte?

Käte. Mul on oma põhjused.

Pr. Spencer. Kas oled midagi halba
 temast kuulnud?

Käte. Oh ei — — —

Fr. Spencer. Kas tema ei suuda Sind toita?

Kate (ruttu) See oleks mulle täitsa uustäis puhas. Aga asi on lõpetatud. (On piisti tõusnud, katsub enese üle valit. seda) Olme kõneleme enam sellest. Teie olite ju nüüd nii õnnelikud.

Fr. Spencer. Aga ma tahaksin ka Sind õnneliku näha. (Kate läheb parem. poole.) Ma tahaksin Sind härs abielus näha. Sa tunned enese vist tundu ikkivõrra olevat.

Kate Mul on oma töö.

Fr. Spencer. Ja, seip see on vist on. Sa ei taha oma tööd seisma jätta. Kas ei võiks seda nii mitte ühendada. Kas Sa ei võiks wähest niimoodi sisse seada, et Sa maks ainult kolm korda nädalas hommikutüki lüüetaksid?

Kate (astub laue taha, neelab oma ärevuse alla) Sa armas, kentsakas, wäixene naene. Jäta nüüd järgi, muidu puarma naerma. (Nutab ja pöörab end nõrvale, juhib silmi) Nüüd tahan ma illesse minna ja wähe pikali

heita; ma ei usu mitte, et õhtusöögiis alla
tulen.

Pr. Spencer. Seda ta aga pead. Sa pead
Franki tundma õppima.

Käte. Eks näe. (Läheb ukse poole) juurde)

Pr. Spencer. Ole ainult rahulias, Käte, küll
läheb kõis veel hästi. (Käte ninutab
tema poole pääga, pisarate all naera-
lades.)

Neljas etteaste

Pr. Spencer Annii. Bobby.

Käte läheb ära pätimale poole, enne kui
teised temagi kõnelda saavad.)

Bobby: (Kätete järgi vaadates) Mis siis
kätel on?

Pr. Spencer. Ta on ennast ära nülmetä-
nud. (Annide) Millal Frank tuleb?

Annii (prahem. pool kõnel.) Seda ta ei
nirjuta. Ta ütleb ainult: tänan õhtu.
Ma arvan ta tuleb varsti.

Pr. Spencer. Vähest ei tule ta õhtusöögiis,
kui me teda ei palu. (Bobbyle)
Bobby, jookse õige ruttu sinna ja ütle

Frankile, et me teda õhtusöögiks ootame.
 Kõige võime ju pool tundi hiljemine
 üüa.

Bobby. Hää küll, ema. (klaasusse kaudu
 minema.)

Pr. Spencer. Me peame Franki auuks
 tänast õhtud vähepuhitsema. Ma
 panen õige oma musta siidilõeti
 selga. (On piisti tõusnud, lähleb kesk-
 päeva) Ja Lina võid oma uue
 walge müllakivi võtta. Loodetavasti
 on part suur küllalt. (Ta saab millegi
 läbi, mis ta valjas nõel, tõhelo pane-
 likuks ja õritatud.) Täht tuleb abi-
 õpetaja ümber nurga. Kuhu see küll
 õige pako minema? (Lähleb klaasusse
 juurde.)

Emme (segaselt, kahveldes) Ta tuleb wist
 siia.

Pr. Spencer. Ta teab ometi, et me sel ajal
 õhtut süöme.

Emme. Ja, ma palusin teda lulla - - -
 enne seda kui Kate siin oli. (Pr. Spencer
 põrnab emmele nõutava poole.)

Annie poole.)

Pr. Spencer. Aga Annie! Ma roomustasin
nii koduse õhtusöögi peäle, nii oma
keskus. Kui nüüd see abiõpetaja süäl
juures on, siis ei saa lõbus olla.

Annie. Seda ei saa praegu enam muuta.

Pr. Spencer. Misspöörast Sa teda kutsu-
sid!

Annie. Kas ma puan järele ütlemä, et ta
teda paluks mõni teine kord tulla.

Pr. Spencer. (kõhewahel) Kas seda siis
wõib? (Teretab lahnelt wälja) Tere
õhtust, herra abiõpetaja! (kurnalt

Annie poole.) Nüüd on liig hilja
(tuleb ettepoole, tasaselt) Nüüd peame
juba lakket nägu näilama ja
nii tegema, nagu oleksime teda
ootanud. (Istub põhemali poole
lauda) Nüüd ei ole part kindlasti
mitte suur nüütlatt.

Wies etteaste

Pr. Spencer. Annie Jane. Parilatt.
Jane (itsitades) Abiõpetaja herra!

(Bartlett tuleb tagant kiskelt. Pr. Spencer
touseb püüsti ja teretab teda väga lahkelt.)

Pr. Spencer See on aga armas juhtumine,
herra abiõpetaja!

Annie. Aga ema! — — — Ometi mitte
juhtumine.

Pr. Spencer. Ei, ei! Muidugi mitte. Meie
ootasime ju Teid.

Bartlett. Ma olen rahjaks võrre hiljars
jaanud.

Pr. Spencer. See ei tee midagi — — — just
wastu onsa, aga — — — (ta on plüvis
segane (coufas).)

Annie (tõttab talle agaralt appi) Ema
mõtleb Franki peäle, Ta tuleb õhtu-
söögiks. Seda armas tema kui ütles
armas juhtumine. (Annie ja pr. Sp.
naeravad segaselt.)

Pr. Spencer (Anniele) ja (Bartlettile)
Teid ma muidugi mitte ei arwastud
selle armsa juhtumisega. (Annie ja
pr. Spencer naeravad segaselt.)

Annie (ruttu pr. Spencerile) Ma tahan
ütelda Janele, et ta näe ja arw

juurde seal. (ära) (Pr. Sp. istub sohva
pääle.)

Bartlett (istub pakemal pool lauda, rohuga)
Ma ei ensi vist mitte arvamises, et herre
Diamondile tema nergemeelsus anders
on antud?

Pr. Spencer. Ja kirjutas, et ta tänä öhtu
süia tuleb, ma loodan, et nad ära
lepiwad. (Käitlawa on nüüd procegu
pime.)

Bartlett. Kas proua Clunice teab meie läbi-
rääkimisest tänä pääle lounat?

Pr. Spencer (sigaselt naerataides). Ei, rihtlus
ei olnud ju õieti mitte lõpetalad, sellep.
ei võinud ma temale ometi midagi
istelda, eks ole?

Bartlett. Meie olime aga selle kohta ühede
arvamisele jõudnud, et tal waba walik
pidi jääma.

Pr. Spencer. Ja, õieti - - -

Bartlett. Proua Spencer, Teie ei ole oma
sona pida nud - Teil ei ole õigust
oma tütre saatuse pääle ni wiisi
mõju awaldada - ma saan -

Kuues etteaste

Pr. Spencer: Bartlett, Jane (põleva lambiga, mille ta lausa pääle paneb ja teda veel seab.)

Pr. Spencer: selle vahel tuleku üle kergendatud. Oa, saäl loodakse lamp!
(lähel ette) Kas Teie ei tahaks äht sigarid võtta, herra abiõpetaja?
Meie tahame endid natukene ilusaks teha, Francis oovuks.
Teie suitsetate ometi?

Bartlett (süst et Jane loas on, oma jõvial viifil) Moninord sekka täidan ma kull seda halba kommit.
(Ja võtab ühe sigari taskust.)

Pr. Spencer: Siis suitsetage ometi, meie juures on lubatud - wäljas aias.
(Bartlett võtab sigari suust ja lähel (aada) klaasuse reudu ära.)

Pr. Spencer: Jane, kas Te arvate, et ihest pardist jätkeb kuuele inimesele?

Jane: Ei, armuline proua, kindlasti

mitte. Wakeot kui ta täidetud oleks,
täidis teeb nii söönuks - aga selliks
on nüüd juba liig hilja. (Helistatakse,
Jane öra)

Pr. Spencer. Bobby ja mina tahime ai-
nult kartulid ja (wotta) soosti wotta.

Seitsmes etteaste

Pr. Spencer. Jane. Frank.

Jane (teatab) Herra Desmond. (Hiljades
minema.) Frank tuleb keerkelt sisse.
Ta näeb väga lõsine ja kindel wõlja.)

Pr. Spencer (lõhe kõed laiali talle
vastu) Armas Frank, ole südamest
terwitatud! Ma olen nii rõõmus, et
sa jälle siin oled! Annie on nii
õnnelik!

Frank. Proua Spencer - enne kui ma Teile
lahke wastuwõtmise eest tänan,
pean ma Teile midagi illes tunnis-
tama -

Pr. Spencer (talle wähele rääkides)
Ei ole sugugi tarwis, armas poeg,
ma wõin juba kõike mõelda, olen ju

na noor olnud — olen ju ka mõnikord
õnoltsa Spenceriga viius olnud! —
Nüüd kus sa jälle siin oled, on
kõik häa.

Frank. Ei, ei — Teie eksite — ma
nardan — —

Pr. Spencer (talle jälle wähele) Midagi
ei pruugi sa karta — mitte midagi.
Annie on mõistlik tüdruk, alles
praegu nõneldime ma temaga väga
tõsiselt. Sa tahab ju nii hämmallega
Sinuga ära leppida. Sa said omeli
minu kutse õhtusöögiks kätte?

Frank. Ja, tänan, aga mina — ma
ei wõi mitte ühes süüa — ma olen —

Pr. Spencer (wähele) Wähe äritatud, na
ja, see on ju loomulik. Kui sa ai-
nult enne Anniga rääkinud oled — —

Frank. Armas proua Spencer, palun
wõtke mind üks silmapilk reulda.
Mul on Teile väga, väga tähtsat
ütelda.

Pr. Spencer. Sa oled ju nii pühalik. Oh —
see äritab mind jälle uuesti. Mu süda

persab mul jälle uuesti jälle. —
 La tulid ometi tagasi, et Anniega ära
 leppida? —

Frank. Ja. See oli minu õiglase mõte.
 Annie on mulle väga armas. Ta
 on häa, rahusetruu laps, kes
 ainult kõige paremat tahab. Kuid
 — ta on ainult laps — —

Pr. Spencer. Koh — La ei taha ometi
 wanatüdrukud naases. —

Frank. Meie riid tuli Annie lapsiku-
 test mõtetest elu üle.

Pr. Spencer. Armastajad riidlevad küll
 mõnikord — kuid sellepärast ei jäta
 ometi mees veel mitte, kolm päeva
 enne pulmi, oma pruuti istuma!

Frank. Sellele otsusele jõudsin mina
 ka, sellepärast tulingi tagasi.

Pr. Spencer. No waata, siis on ju kõik
 asi jälle korras.

Frank (seisab segaselt, ja teab mitte, mil
 viisil asjast pääle hakata) Ja. —
 Ma pean seda Teile ütlemä — paari
 sõnaga. Teie peate mind rahulikult

kuulda wõtma - siis peame nõuu
pidama - pr. Spencer - meie ei ole
ise oma saatuse isandad - meie
ei wõi mitte ühe päewa jarel teist
kindlaks määrata. Inimese teiw
elutee wõib ennast muuta - sellelabi, et
ta rogemata wale juhtub uulitsasse
juhtub - üks minu sõpradest kannas
täitsa uuele elukutsele, sest et ta mitte
õiget usserella ei helistanud, kui ta
nähta läks otsima. -

Pr. Spencer. Ja, ja muidugi - aga mis
see kõik minusse puutus? - Oh
Jumal, ma olen päris segane - seda
nimetad sa paariks sõnaks - siis
ütles juba nõrd, mis Sul ütelda on.
Frank (wauwaga) Ma ei wõi ünnist
naeseks wõtta.

Pr. Spencer. Kõigewägewam Jumal!
Küüd ei wõi sa jälle mitte! Ma ütlen
Sulle ju, tema tahab - ta on kõik
jarel naalunud, ta tahab ju!

Frank Sellest ei ole aga enam sugugi
jutt. Katsuge ennast rogueda,

armas proua Spencer; olge üks silmapilksi rahulik.

Pr. Spencer. Seda ei või ma aga mitte --
Terme see asi eritab mind nii hirmu-
sasti, mul on juba säherdane süda-
nepeksmine, et ma midagi enam
kuulda ei jaks. — Oh Jumal,
nui ometi Käte — — ma saadan
Sulle Käte. See on nii praktiline —
jo mõistlik. Tüüaga võid Sa võite
läbi rääkida. (Kõsi südame pääl,
tõitso meelest ära.) Oh Jumal, wanne
Annie! (Ta jookseb unse juurde, mis
neokel toga.)

Frank (natsub teada jääma suundida.)
Palun! Siis võtke mind ometi kuulda!
Ma ei või ju mitte ühe wõõraga —

Pr. Spencer. Käte ei ole kellegi wõõras. Ta
on ju minu tüdilikütar. Ta on täne
pääle lõunat sinuga ühes siia jõud-
nud. Ta on juba tihti meid aitanud.
(Unse juures hüüdes) Käte, Käte!
Luvub nätt südame pääle } Oh Jumal,
nui Käte südame pääle!

158.
rahumale poole.)

Kahheksas etteaste

Frank. Käte.

Frank. nii pea kui pr. Spencer ütlet:
"ta on täna pääle löönat Siruga ühes
süa jõudnud" - jah malab Frank ja
jääb nagu rinni naelutatud seisma.
Küüd löök ta naega enesile vastu
pääd ja jookseb ävitatult üle naite-
lauva.)

Käte. nagu ennegi, tagant poolt keevelt)
Mis süin on, Methilde? (Ta näeb
Franki, kohkub, tahob esiti ära jookse-
ta tuleb aga süs südilt tema poole.)
Ma ei teadnud mitte, kes Teie olite -
seda usute Te ometi?

Frank. Ma usun igat sõna: Teie suust.
Teie olite Käte! Missugune äpardus!
Teiega pean ma kõiks läbi rääkima -
olgu süs!

Käte. Mida läbi rääkima?

Frank. Ma katsusin praegu aojata
pr. Spencerile üles tunnistada, kuidas

minu terve elu tänase päevaga ennast
on muutnud — —

Käte. Mitte midagi ei ole ennast muut-
nud — midagi ei tohi ennast muuta.
Sellest peate Te ometi aru saama nüüd
kus Te teate, kes mina olen. Teie peate
Annie vastu oma sõna pidama. Teie
peate teda naiseks võtma.

Frank. Seda ma ei või — see ei ole nüüd
enam võimalise. Teie seisaksite iska
meie vahel.

Käte (hõbedalt) Te unustate mind pea-
kult ära, nagu Te oma armastuse
Annie vastu ära olete unustanud.
See on ometi mehele, nagu Teie, ainult
üks juhtumine rohkem. Tõenäoliselt,
kus asi naesterahwasse puutub, kes
esimesele wastujuhitavale võõrale me-
hele lubab — —

Frank. Pidage! Ma ei kannata seda, et
Te naesterahwast, keda ma jumaldan —
ja tema waimustawat armsamat,
niimoodi alandate! — — Kui ma
oleksin aimanud, kes Teie olete, oleksin

ma jooksnud, nii naugeli kui oleksin
 väinud, et Teie kenadusile mitte ohvriks
 langeola — — kui Teie oleksite lead-
 nud, kes mina olen — Teie oleksite
 riisamusti teinud.

Läte (tema juurde astudes) Frank,
 Jumala pärast, olge nüüd töönie.
 Seisukord nõuab seda ometi Selle
 perekonna terve eluõnn on ju meie
 näes. Te peate tänase päeva ära
 unustama; mina niisama. (Meel-
 ärakehtlikult) Meie oleksime seda
 kurba lõppu ju ette aimata väi-
 nud, see suguse alguse juures.

Frank (istub pooleldi laeva ääres pääl)
 sessamas seisakus ja kõneleb sessamas
 waimustatud toonis, nagu teise
 waatuse hakatuses, nii et ta leid-
 matah sellesama muljendi teeb.)
 Alguis oli tore! Kuidas me läbi õhu
 lendasime ja üle linnade. Nagu tae-
 valised, kes kane planeedi päält
 maa pääle tulnud. Kas teie weel?
 äte. Meil on ajsooludega legemist, mitte

muinaslugudega.

Franz (vaimustatud) Tu ongi just see tore asi, et meile nähde asjaolud muinaslugudeks muutuvad. Raudteevagun muudab ennast kuninglikuks kollaks, kui meie ainult kahekesi seal sees istume. Meie kokkujuhumine oli kõigi tähtsam sündmus, mis kunagi maailmas on olnud.

Käte. Meile, ainult meile. Maailm ei nutnud rõõmupisaraid, et meie teineteist tundma õppisime, (liigutatult) ainult me kahekesi. (jälle wali) Teie juures olivadgi nad ainult krokodilli pisarad. Ei ole ju veel kolme päeva, kui Annie Teie terve ööruum oli.

Frank. Ma annan järele, kõik paistab nii, nagu oleks mina süüdi, kuid — ma tahan ema Spenceri kosida — kui mitte iga sõna, mis ma Teile olen rõõlnud südame põhjast ei tulnud. Hans vastab olen ma siin selles peres, et rahulikult tööd teha. Lennie on siin ainus tiidruk, kes mitte

wanatuudruk ei ole — — ma ei ole terve
 selle aja muud maalinnud kui sööti ja
 lambaid — — sääl oli siis Annie igas-
 tahes-taewas, ma ei tea enam, mis ma
 kõnelen — — (järke rahuliseult.) Käte,
 Te teate ometi, et Annie seletanud, et
 ta mulle tulle ei wõi, kui ma ennast
 ei muuda.

Käte. Ja Te olete temaga nannatust
 pidanud sama.

Frank. Seda ma ju tahtsingi. Oinge
 arwone, et mulle Annie tulewik üks-
 koin on. Ma auntsin talle ometi wõi-
 maluse mind tagasi kutsuola.

Käte. Seda ta ju tegi ka.

Frank. Ta on kindalt selleks aja palju
 aega wõtnud. Ma olen rohkem tundi
 oodanud.

Käte. Üks tund! Kui wähe ühe inimese
 elus!

Frank. Wäga palju meie elu kriisis.
 Kui ma Teile oleksin ütelnud, ma ei
 tule mitte tagasi, kui Te mind nohe
 tagasi ei kutsu, kas Te ka olesite

ühe tunni odanud? (Tema juures)
 Teie oleksite ise minu juurde tulnud,
 eks ole? (parib näe tema näiwarre pääle)

Käte (nindlalt) Mina ei wõi Teie naiseks
 saada.

Frank. Kas Teie ka wakest kihlatud
 olite?

Käte. Ei!

Frank (nergendotutt) Jumalale tänu!
 Teie ajasite mulle järeis hirmu pääle!

Käte. Aga ma ei wõi mitte Teie ja Annie
 waheli astuda. Teie ei tea sugugi, kuidas
 see perekond mind usaltab. "Meie Käte
 toob alati meile õnne," ütlevad nad.
 Kõik mured on lõpnuud, kui Käte tuleb.
 Kuis wõiksin wõiksin ma sääl nii-
 moodi nende vastu toimetada?

Frank. Meie olame mõlemad ju ka veel
 olemas ja meil on pikk elu ees. Kujutage
 endsele siis ette, kuidas see oleks
 kui meie lahkus pearesime olema.

Käte ma ei oleks mitte õiglase Annie
 vastu, kui ma tema nüüd veel
 naiseks wõtaksin.

Käte. Teisiti ei lähe.

Franz. Meie ei taha ometegi ülekohtut teha. Ma pidasin ennast ometi wabaks. — Kõll muutub kõiks weel hääks.

Käte (ribedalt) Mil wiisil siis?

Franz, Seda ma ei tea sellel silma-
pilgul weel mitte. Ma ütlen ainult
üht — — ma ei wõi kind mitte maha
jätta — — (ta astub selja tagant
tema juurde, paneb käed ta ümber
ja tahab teda suudelda — Käte
läheb pehmeks, on jälle tema kena-
duse mõju all — siis pöörab ta
ennast kõrwale ja püüab teda tagasi
tõrjuda.) — (Paludes) Käte! Sa oled
mulle armas, nii armas, Käte, armas
Käte, — — ja mina sulle ka. (Pr. Sp.
astub pahem. poolt uksest sisse, jääb
nui niivistanud seisma.) Sa ütlesid
ju ise, et mind armastad, Sa pead
minu naiseks saama. (Suudleb teda.)

Ulkasas etteaste.

Frank. Käte. Fr. Spencer.

Fr. Spencer (tuleb tuppa, karjatab waljult
Fr. ja K. põrnawad leinleise juurest
tagasi) Käte! Käte! Käte! Madu!!

Käte (wõga oma südelt tundes) Mathilde!

Fr. Spencer. Ma saan rabanduse! See on
ju kõige kirmisam, mis mul elus ette
tulnud! Nende raamatute järel mida
sina kirjutasid, wõib ju mondaagi
Sinnust uskuda, aga seda ei oleks
ma ialgi Sinnust uskunud! (Käte
seisab päris häwi tolt, silmad
maha löödud.)

Frank (Käte juures) Armas pr. Spencer,
katsuge kind wimaks ometi mind
rahulikult kuulda wõtta. Ma ütlesin
Teile enne, ma ei wõi Anniel naiseks
wõtta. Ma oleksin Teile ju na ütelnud
misparast, kuid Teie ei lasknud
mind seletada. Ma armastan
üht teist — — siin ta seisab — —
meie Käte!

Pr. Spencer. Ärö nimeta teda selle pirmsa nimega. See teeb asja veel jõledamaks. Oh seda wõrkust, seda-alatust (ta sülitab) taewas! Missugune jätk sõna! Olga tema poolt on see ka jätk tegu, wäese Annie peigmeest omale õngitseda.

Frank. Pr. Spencer, laore endale ometi ärselt ärö selitoda. Käte on täiesti süüta.

Pr. Spencer. Süüta! Fore süütaus!

Tarwitab seda paari minutit, mil ma teda temaga üksi jötsin, et ta meid aitama peaks — — — lasel wõhiwõörast inimest ennast suudelda. Ja praega, enne kui ta tulid, nuttis ta ühe teise päraot.

Frank. Tegiti ta seda? — — (säravall)
Käte!

Pr. Spencer. Missugune jõledus!

Käte (ärikselt kogutult) Mathilde, naisu ennast kokku wotta. Sinu pahameel on ju amusa adaw. Olga ta pead mulle wõimalust andma

ennast kaitsta. Ma nõuan seda. Seda
 õigust ei kitsendada ühelegi kurjalegi
 — — — ja mina olen seda ju ainult
 vastu oma tahtmist.

Pr. Spencer. Kii ei näinud see wõljo nõi
 ma ukse awasin.

Käte. Ma reisisin täna herra Desmondiga
 Londonist siia — — juhtumisi — —
 sissamas wagunis — me saime hästi
 luttawaks, meeldisime üksteisele — —
 kuidas ju juhtuda võib — — siis
 läksin ma, nagu Sa tead, öökulli-
 pesasse. —

Pr. Spencer. Et temaga kokku saada — —

Käte. Ei. Et oma mõtetega äksi olla.
 Ma ei tundnud ju sugugi oma reisi-
 seltsilist.

Frank. Mina kimutasin Anniele ja
 andsin talle ühe tunni aega. — —

Tema ei wastonud mitte, seega tund-
 sin ma enese waba olewat. — — ma
 arvasin, et Annie minuist enam
 midagi teada ei taha. Tääl sain
 ma dogemata Kätega öökullipesas

nokku. Tulewad ise wiis meid
 nokku, et ta saatis meile
 aikesse, meie ei pääsenud
 tulema — — — kõue ja pikse
 all leidsime üksteist — — —
 naks tundmatad, kes teineteisest
 muud ei teadnud, kui et nad
 teineteise jaoks on loodud.

Pr. Spencer. (H.) Oo, seda õnne-
 tust! Seda näbi! Kolm päeva
 enne pulmi. Ma suren selle
 kätte! Waene, waene Gunie.
 Nüüd lähel ta haawatud
 uhkuse pärast selle abiõpeta-
 jale, (Kätele) seda ütlesid Sa
 ise! (Langeb tooli pääle.)
 ja on oma elu otsani õnnetu.

Kate. Mathilde, ma ei ole mitte
 niusugune nagu Sa arwad,
 oma raamatulest hoolimata.
 — — Ma palusin Sind ometi
 mind läna oma tuppa
 jätta. Niipea kui ma tead-
 sin, kes Franz on, oli

minu otsus kindel.

Ma tahtsin ära süita — —
homme esimese rongiga. Tema
oleks ju Teie läbi leada saanud,
kes mina olen ju oleks mind
mäistnud.

Ta oleks ära näinud, et ma
minema pidin. Ja — — pidin
— — Frank — — ma pean
seda veel praeguigi.

Frank. Siis lähen ma kaasa.

Käte. See oleks ajata.

Frank. Olmü peab oma saatusega
leppima, nagu lühanded
teisedgi. Ta saatis ise mind
ära.

Pr Spencer. See õnnetus! See õnne-
tus!

Frank. See õnnetus oleks veel palju
suurem, kui tal mees on,
kes nedagi teist armastab.

Käte. Ma ei suuda oma elu illes-
hitada teiste õnnetuse najal.
Miks pidime na just meie

mõlemad kokku juhtuma.
 (Ta näal on pisaralest lämbunud)
 Laske mind rahuga minna.

Frank. Seda ma ei wõi, proua
 Spencer.

Pr. Spencer. Tal on läieline õigus.

Teisiti ei wõi ta ju teha.

Küll ta unustad ta peagi ära. (Frank lahel ägedalt wähele rääkida) Ta olid ju ikka nii õnnelise Anniega!
 (Frank lööb silmad maha.)

Käte. Te saate jälle olema, Frank
 Ma ei ütli mitte, et Te' tanast
 pääwa ära peaksite unustama.
 Seda ei tee me wist küll mõlemad ialgi. —
 Kuid meie ühenduse pääs ei wõiks mingid õnnistust olla.
 Pidage oma sõna Annie wastu, tehke tema õnnelikuks — andke mulle mu rahu tagasi.

Pr. Spencer. Tee seda, Frank, see on sinu kohus.

Ei ole ju sugugi võimalik, et üks ainus päev Sind nii oleks muutunud. Ma tean ometi, et Sa Anniel armastad. (Frank vaatab nõutavalt Käte otsa.)

Käte. Olage hästi, Frank. (Käte sirutab talle oma käe vastu, tema protesteerib vaiksides.) Ma ei wõi mehe naaseks saada, kelle kohta teisel nõbbeline õigus on. Jalgi! See on minu wiimane sõna. — — —

Kas Te ei taha mulle rätt anda jumalaga jätmiseks?

Frank võtab ta käe, suudleb seda liigutatult ja astub siis tema juurest eemale.)

Käte annab pr. Spencerile rätt.)
Jumalaga, Mathilde.

Ütle Anniele mis Sa tahad.

Küll Sa juba leiad mõnda

Prõhjust minu ära reisisamiseks.
 ja ära ole enam pahane minu
 pääle — — Ma olen ju viimati
 siiski weel aidanud. —

Pr. Spencer. (langes Käte nuttes naela)
 Armas, hää, waene Käte!

(Nad hoiawad silmapilgu lei-
 teise ümbert kinni, siis ajab
 Käte enese sirgu ja lähes ukse
 juurde taga keskel. Frank
 tõttab sinna ja liikkab ukse
 ruttu lahti. Frank, pr. Spencer ja
 Käte tardunud seisema, selle waate-
 pildi juures, mis nad näewad. Kohe
 ukse taga, just keskel seisawad
 Bartlett ja Annie õrnas naisutas
 ja suudlewad teineteist. Nad näisse
 kõik ilma unustanud olewat, sest et
 nad koguni ukse lahti liikkamist
 märganud pole, ja oma
 ei muuda. Alles kui pr. Spencer walgult
 karjatab, lasewad nad teineteisest lahti.)

Kümnnes etteaste

Frank. Käte. Pr. Spencer. Annie. Bartlett.

Pr. Spencer (riaryalale) Annie!

Annie (seisab enne suures segaduses, noyut endast üga ja astub Franki juurde ja ütleb alandlikult.) Frank, kas Sa võid mulle andeks anda?

Frank (väga ruttu elukorra hümorist aru saades) Olga rõõgesuurema häämelega, mu laps.

Annie. Ei Frank, Sa ei pea mitte pilkama. Ma ei tahtnud Sind petta. Ma tahtsin sulle rõõk auusalt üles tannistada, enne -

Pr. Spencer. Annie, ma olen keeletu!

Frank. Jumal tänatud, siin saab Annie sõna võtta (Pr. Spencer pöörab end pahaselt kõrvale)

Annie. Ma kahtlesin ju ammu. Frank, kas mina küll kunot-niku abikaasana oma maa-päälset missjoni täide woin saata. ja kui Sa ära olid ja mina mõtlesin, Sa ei tulegi enam tagasi, sääl kõnelesin ma

174.

kord kerra abiõpetajaga kõige
selle üle. Ja siis — palusin
ma teda õhtusöögiks tulla. —
Ja siis tuli sinu kiri ja —
ema ei olnud sugugi lahke
— — herra abiõpetaja vastu —
— ja — —

Pr. Spencer. Noh — ja — palun
edasi, Annie.

Annie. Ja siis läksin ma, pääle
selle kui teised riided selga
olin pannud, silmapilguks
aeda tema juurde, et talle rõik
ära ronnelda — ja siis
leidsime mõlemad ~~et~~ et
mul rohkem armastust, keriku
kui rannoti vastu on — ja siis
tulime ülesse, ja ma tehtsin
Sulle rõik õiglaselt ära ütelda
ja Sind paluda, mind too
wabraks anda. — — ja õiususe
juures tuli äkki nii suur
hirm minu peale — — ja siis
wõttis James — —

Pr. Spencer. Kes on James ???

(Annie vaatab häbelikult Bartletti otsa)

Pr. Spencer. Ah soo! — Ah jumal, mis ütleb ilm.

Annie (Frankile väga kartlikult). Frank, mul on nii valus, et ma Linnu elurõõmu ära olen hävitanud — kas võid taesti mulle andeks anda?

Frank Ära minu pärast muretse, väikene. Ma soovin sulle kõigest südamest õnne, ja Teile ka, herra abiõpetaja! Me tahame hääd sõprust ja sugulust pidada.

Annie. Sugulust??

Üksteist kummines etteaste

Endised. Bobby. (Lii) Jane.

Bobby. Ohust. Kas saab juba reord süüa

Jane (pistab pää pahemil pooll tag. uksest sisse itsilades) Armuline probua, kui niid mitte waroti lauda ei minna, siis kuiwab praat hoopis kokku.

Pr. Spencer. Ja meie tuleme juba. (Jane ära jätab ukse lahti. Pr. Spencer lähleb ukse juurde, pöörab siis ümber, tuleb tagasi) Kas tahate wast Anniet lauda viia ---

James!!! (Ja paneb kõik oma protesti sõnasse James)

(Bartlett ulatab Anniele näewarre, mõlemad naerataoles taha pahemale poole ära)

Pr. Spencer. Nä Frank, kuidas on lugu Finaga, kas Lu isu on tagasi tulnud?

Frank. Ja, tänan. Mul on kole mõlg.

Kui Te lubate jään ma õhtusöögiks siia.

Pr. Spencer. Siis saadate wist kull? Käte.

Tule Bobby (poolwalgult Bobbyle) Sa ei tohi mitte parti wõtta (ära Bobbyga, lähub pahemale poole.)

Frank (astub naerataoles, püüamisi Käte juurde, kes kelmikalt naeratales pahem. pool nirjutus-laus ääres seisab pakub ceremoniell temale oma näewart.) Noh, kas tahad nüüd mulle naieseks tulla?

Käte (wõtab tal näealt kinni, pöörab nuttu ukse poole, et teistele jargi minna hiilgawalt) Aga iseenesestgi mõista!

Cesriie.

